

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

100172 2221

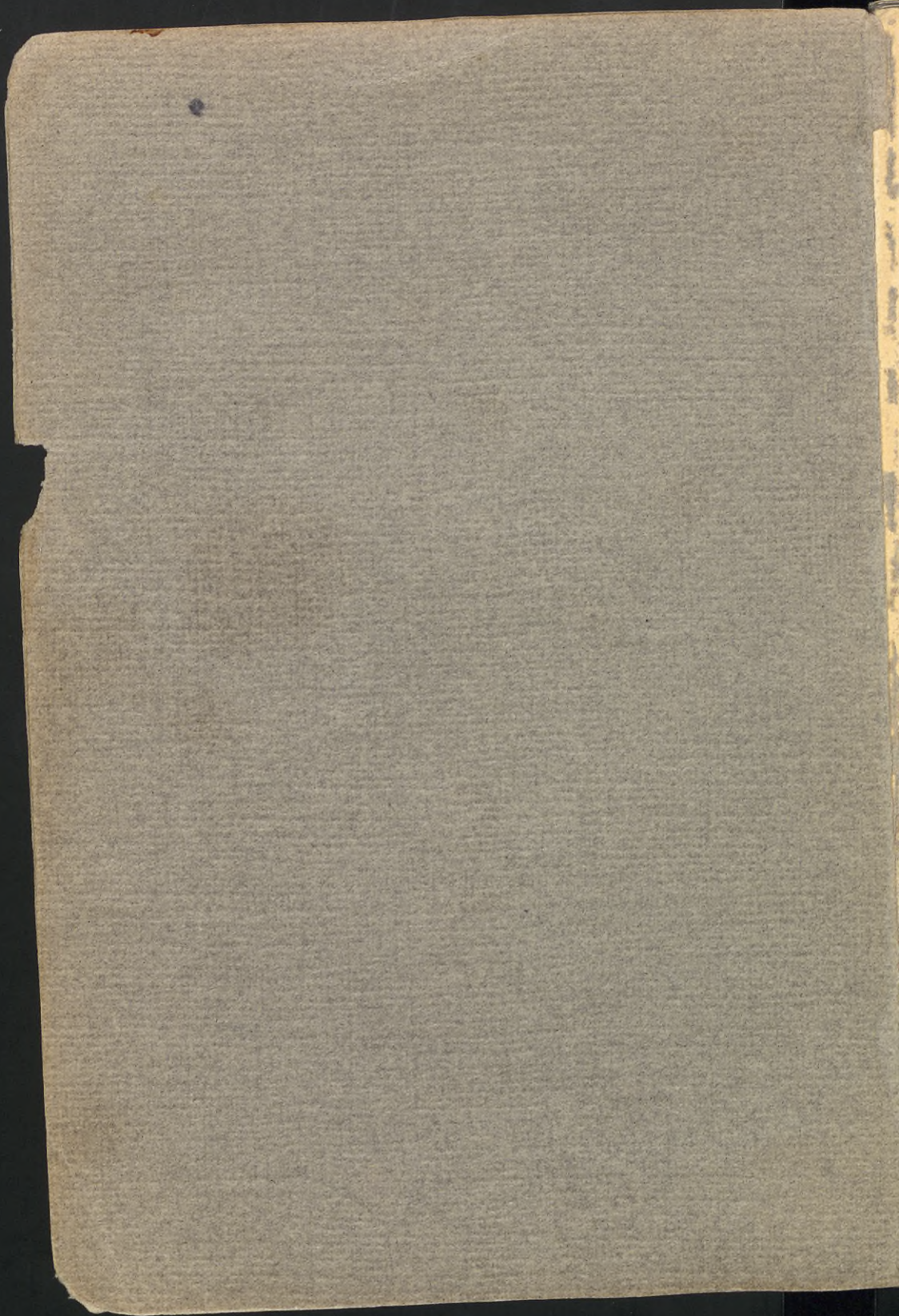
Handwritten notes in the top right corner, possibly including a name and a date.

Hummelin, G.

Om sans

1939.

(132) Filos.
Etik

OM SANS

AF

ERIC HERMELIN

Propheten Hiób 32:s:

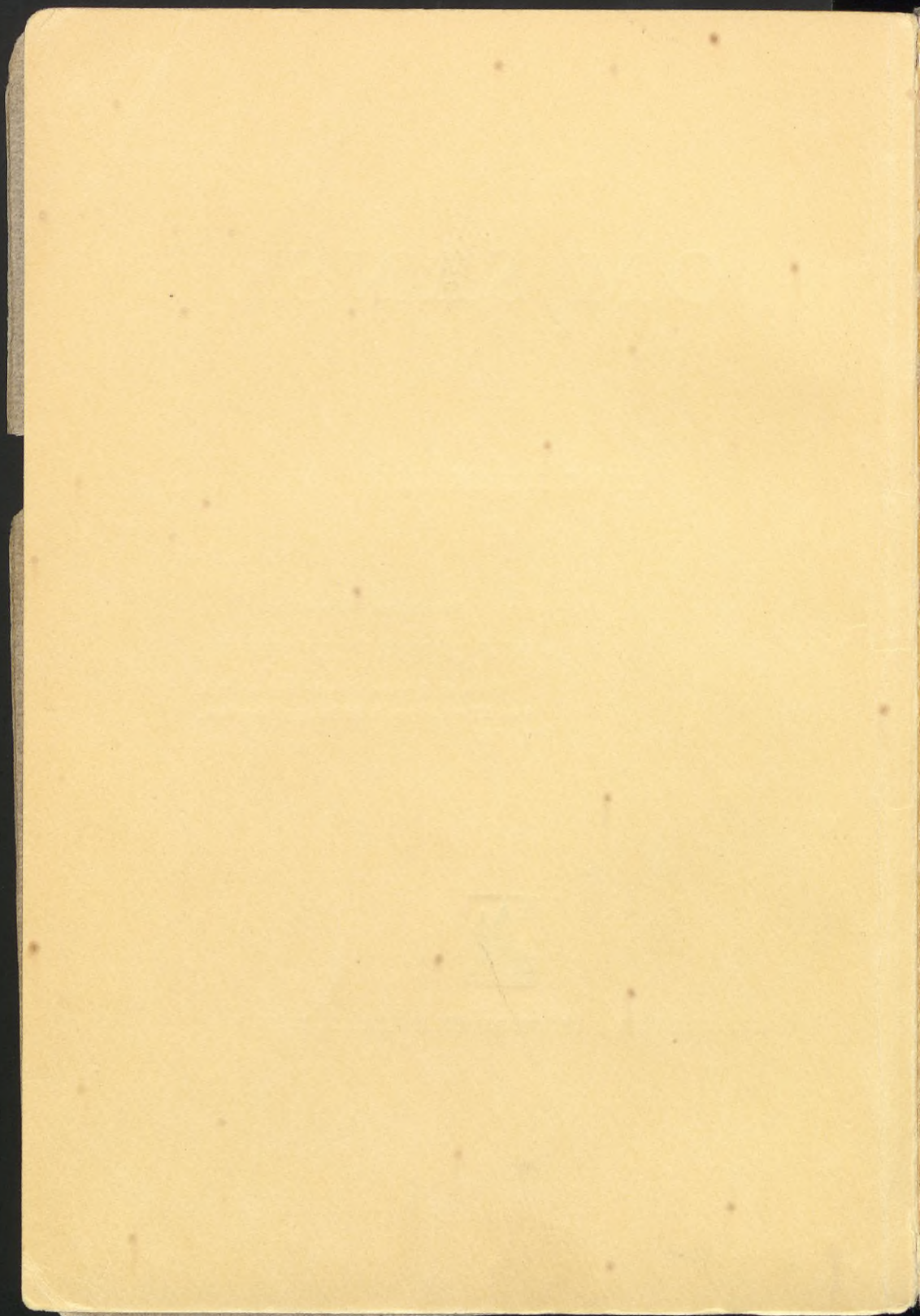
אָבן רינד־הײַט באַגלױש וְנִשְׁמַת שְׁבִי תְּבִינָם:

Förvisso! I människan är Anden! Och
Den Allsmåktiges In-Andning gifver, dem,
SANS.

GLEERUPSKA UNIV.-BOKHANDELN, LUND

OM SANS

AF

ERIC HERMELIN

Propheten Hiób 32:8:

אֵין רִיחֵ-הָיָא בְּאָנוֹשׁ וְנִשְׁמַת שְׁפָי תְּבוּנָם :

Verumenimvero! Spíritus (*DÉI*) est in hómine (*húmili*)! Et Spiráculum Fulminatóris (*Omnipoténtis*) intelligère fáciť eos.

Pro fácto! Spíritus Ipse in hómine! Et Inspirátio Omnipoténtis fáciť eos intelligere.

En effet! L'Esprit est dans les hommes! Le Souffle du Tout-Puissant les rend intelligents.

Indeed! There is A Spirit in man! And the Inspiration of The Almighty giveth them understanding.

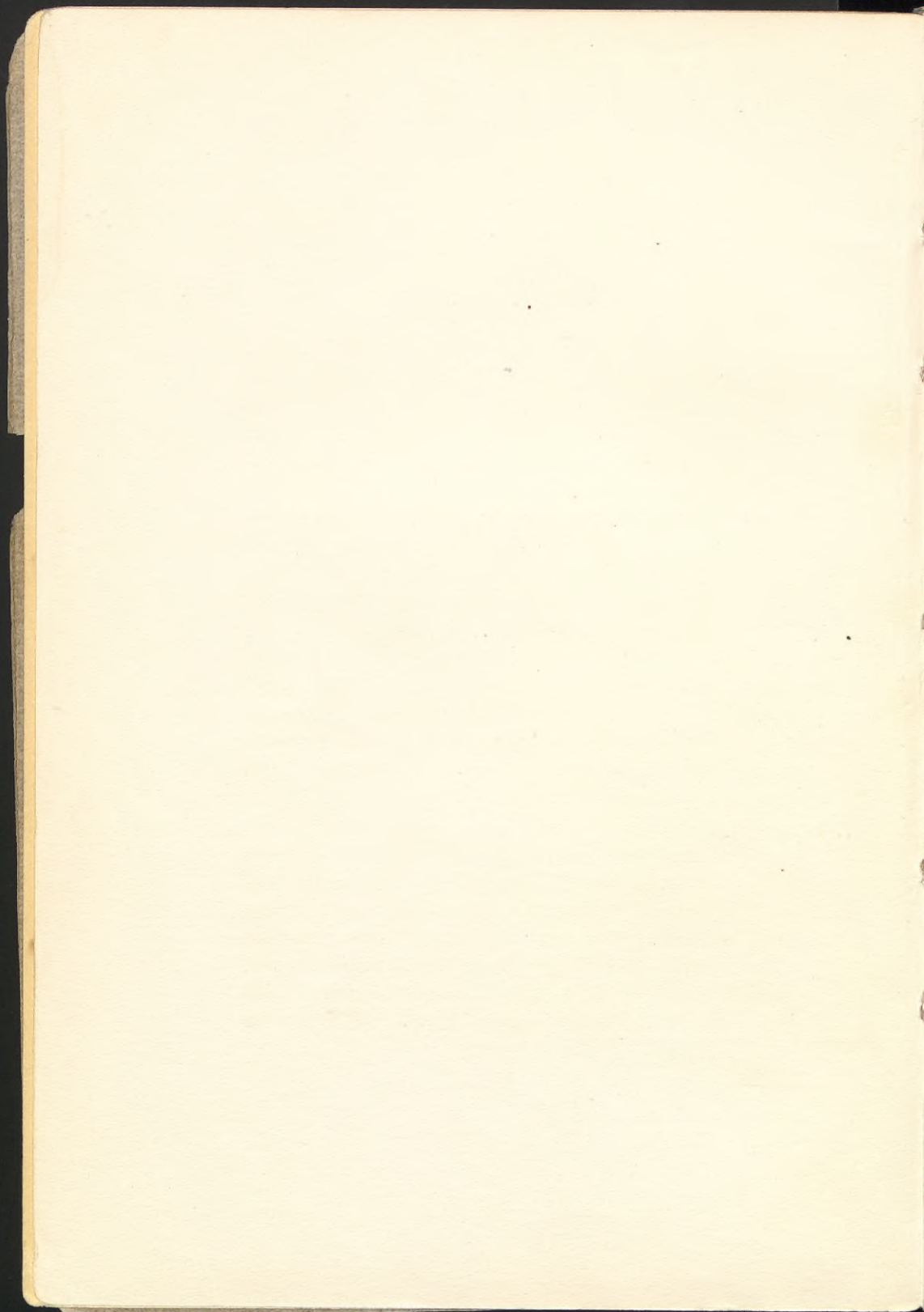
Förvisso! I menniskan är Anden! Och Den Allsmåktiges In-Andning gifver, dem, SANS.

(Lund 1939)

I.

PROLOG

OM S A N S.

Om **SVALGET** mellan helvetet och Himmelen.

och

SPÄRREN mellan människan och Gud.

»Och, jemte detta allt, är, mellan Oss och Er, befastadt ett ofantligt SVALG. Så att *de*, hvilke vilje flytta, Härifrån, till Eder, icke *kunna*. Ej heller kunna flytta öfver, derifrån, till **Oss**, *de*, som **det** *vilja*.»

»Et, ad haec omnia, est firmatus, inter Nos et vos, HIATUS ingens. Ut ii, qui transire volunt, Hinc, ad vos, non *possint*. Nec ii, qui transire *velint*, isthinc, et ad **Nos**, transire *váleant*.»

Det *svalg*, som är befastadt mellan helvetet och himmelen, den *spärr*, som skiljer människan från Gud är hennes sjelfhet och personlighet och karaktär. Allt det, som denna tidens, denna verdens lärde, kloke och förnumstige, gemensamt, prisa *högt*, och, våldsamt, planta *in*, och, plågsamt fostra *upp* i barnets, Guds-afbildens *hjerta*, **DET** är den

spärr, det svalg, som skiljer menniskan från Gud. De myndige och mäktige de kråma sig, förglömandes de Skräckelige Ord, Som Jesus talat: »*Det skulle vara, då, att I Er vänden om, och varden som de små, de små, små barnen, men annars skolen I, i Himmelriket icke komma in*». Och, vidare: »*I thank Thee — Father! — Lord of Heaven and earth! — because Thou hast hidden these things from the wise and prudent, and hast revealed them unto babes!*» Barn, UTAN Karaktär! Barn, UTAN Karaktärens bränn-märke och Cä'in's-märke! Barn UTAN karaktärs-stämpel, och karaktärs-inskrift: Lev. 19: 28 קְּטַעַתְּ קַרְתְּךָ (kaghakagh): (fransk öfv.: »vous n'imprimerez point de caractères sur vous»); קַעַקַע insinuerar קַעַר קַעַר = wie entwurzeln»; عَقَر (aqar) = radicitus evellere = afskåra has-senan («Achilles-senan») på människorna, »hamstring», »den Mann und das Weib unfruchtbar zu machen», andlig sterilisering (jempför Böhme: »Mysterium Magnum»). Χάραγμα = stämpel, märke: vilddjurets märke (Apoc. 13: 16, 17; 14: 9, 11; 15: 2; 16: 2; 19: 20; 20: 4); bett; vilddjurets, drakens, djefvulens, djefvulsfiskens bett (Victor Hugo: »Les travailleurs de la Mer»); χαρακτήρ = ausgeprägte Eigentümlichkeit, »Proprium» («Arc. Coel.» 154), kännetecken; κρατάω = kratsa, klösa (som en katt) einkratzen, einhauen; Das auf der Wachstafel des Herzens geschriebene Gottes Wort durchstreichen; zerfleichen, verwunden; aufreizen; Paulus: Eph. Br. 6: 4. אֵל תִּקְעִסוּ (unzufrieden m. כעס); כִּי אִם גְּדַלְוּ אִתָּם; בחובכתח ומוסר אדני; »Gadlu otām» på pers.: »Buland» k.; »Bilind» = lintel, »post of a door»; Jes. 6: 4.

»Amoth ha Sipim»; מִסֵּ, moder; de hopsamlades (de förskingrades och återsamlades) mödrar (fostermödrar, ammor, Exodus Cap. I.); Amos 9:1; Exodus 12: 22, 23; Shīr ha Shirīm 6: 10; χάραξ = Pfalwerk, Verschanztes Lager, Wall; χεράκιωμα = Verhau, Verschanzung, Befestigung. In Summa: Karaktärs-danandet (genom menniskor i st. f. genom Gud — Eph. 6: 4) = ett befästnings-arbete för att utestänga barnen från Gud och Gud från barnen; ett försvars-verk, genom djefvulens tillskyndelse och ingivelse, för att försvara barnen för Gud, och förvara dem åt djefvulen; Karaktär = befästning mot Gud.

Hvad räknar karaktären för sitt högsta pris? Sin målmedvetenhet. Hör Jean Armand Du Plessis, duc de Richelieu, den röde kardinalen, hur han talar: »Jag öfverväger noga, förr'n jag fattar mitt beslut. Men *sen* jag fattat mitt beslut, så går jag rakt mot målet, och kullkastar hvart hinder, som sig ställer i min väg.» Arme Richelieu! Hans verk hamnade på shavotten under tricoteusernas skratt-salfvor. Hör Vilhelm II: »Jag leder Tyskland mot ett mål, som är så härligt, att I derom icke kunnen ha en aning». Arme Vilhelm II! Hans mål blef jernvägsvagnen, der hans Tyskland bad om fred. Hvad räknar vår personlighet för sitt klenodium, sin högsta prydnad? Sin spontaneitet och sitt förnuft. Se hvilket »**PARADIS**» förnuftet, spontaneiteten af den balda, omskrutna personligheten hafver GJORT af denna verld! Till hvilken mord-grufva och hex-gryta den älskliga personligheten hafver den förvandlat! Och hvarför? Emedan, och i ty

att vårt förnuft naturligt är och sinnligt. Naturen håller qvar hvad till naturen hör. Förnuftet tar för godt blott hvad det kan begripa. Förnuftet kallar »lögn» allt hvad det ej förstår. Och detta sinnliga, natur-liga förnuft försöker *fatta Gud!* Djerfs *kritisera Gud!* Gud och *Hans Helga Ord!* Djerfs *spotta på Hans Ord!* Och kalla *Det för »lögn!»* »*Legender!*» »Hell dig — du dåraktige »theolog!» — Du söker Den Strålande Solen med det svaga ljuset af en fackla i öknen!» »Till Gud finns, för förnuftet, ingen väg.»

TVÅ Ljus: Ett Högre, och ett lägre.

TVÅ Viljor: En Högre, och en lägre.

TVÅ Ögon: Ett Höger-, och ett venster-.

Det Högre Ljuset är Guds Helga Ord i Bibeln och Quränen.

Det lägre ljuset är vårt menckliga förnuft.

Den Högre Viljen traktar efter det som innanför oss är, och ofvanför oss.

Den lägre viljen traktar efter det som utanför oss är, och nedanför oss.

Det Högra Ögat, Som Den Högre Viljen *styr*, det skådar framåt i oss, emot Evigheten.

Det venstra ögat, som den lägre viljen *styr*, det ser tillbaka i oss, emot timligheten. *Af desse ögon styras de två viljorna.* De äro ej förenade uti en enad blick. De se åt motsatt håll, hvarenda stund. THY, kunna de två viljorna, som, af dem, styras, icke stämma samman. THY, måste de två ögonen, ock, TVINGAS blifva såsom endast ETT.

ETT öga. Ett EN-FALDIGT öga. »Om EN-FALDIGT ditt öga är, då är, af Ljus, fylld upp din hela kropp.» »Si SIMPLEX fuerit oculus tuus, totum corpus tuum lucidum erit.»

Om vi, oss, söka, eller eftertrakta, eller, oss, göra blott en **bild** af något jordiskt, genom åtråns, eller viljens venstra öga, blir oss omöjligt söka Något Himmelskt, genom Åtrån's eller Viljens Högra. I Evighetens Öga måste tidens öga föras *in*, och sänkas *ned*, att Ett vårt öga varde. EN-FALDIGT och ETT.

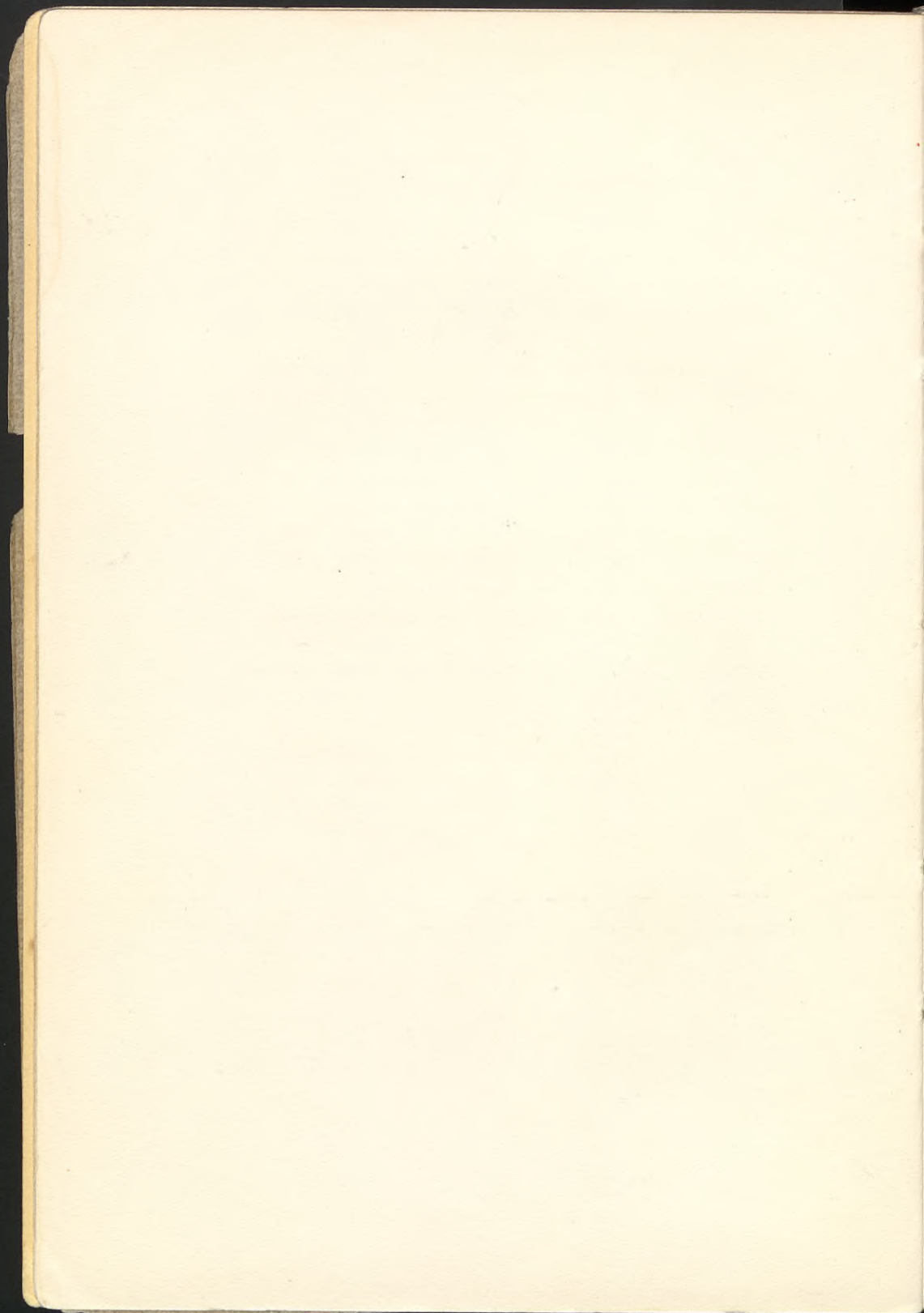
Att stänga ute önskemål och önskningar, att ingå, naken, i Guds Egen Vilje, är för den menckliga naturen vedervärdigt svårt. Det kostar på, och kännes hårdt, men låt den menckliga naturen vara hvad den vara vill, så är den, likafullt och alltigenom, *Guds natur*. *Gud råder öfver den*, som öfver allting *annat*. Men, om vi samla det, som verlden kallar »*egendom*», så laga vi, oss, till vårt *eget helvete*, så laga vi, oss, till vår »*egen dom*». **Så** mycket jordiskt, vi, i själen, genom viljens åtrå, släppa in, **så** mycket mörker dra vi in i själen. Vår själ skall, deri, bindas in och fastna, liksom en fågel, som är klibbad fast och snärjd. Och Solen¹ skall, vid kroppens död, den arma själen² aldrig nånsin ha fått lof att skåda. (Predikare-Boken 6: 5.; Propheten Jesajah 33: 17.) Men, äro vi en **naken** själ, skall verldens furste finna *ingenting* i oss. »Ty verldens furste kommer och har *ingenting* i Mig» qvad Jesus Christus i den natt, då Han förråddes.

¹ Acc. Obj. ² Subj.

*Berättelsen om Majestätet Jesus och den
vederstyggelige djefvulen.*

1. Maria Jesus hade somnat in;
Lagt hälften af en tegel-sten inunder hufvudet.
 2. När Jesus, ur den söta sömnen, lät Sitt Öga upp,
Såg han den vederstyggelige djefvulen vid
hufvud-gärden.
 3. Qvad: »Du förtappade! Hvi står du här?»
Qvad Sätan: »Du har lagt, inunder hufvudet,
en tegel-sten!
 4. Som hela verlden, mig, är gifven, i förläning,
Är äfven tegel-stenen min. *Den* saken klar är.
 5. Så länge du begagnar dig af det, som tillhör mig,
Ansluter du dig, sjelf-mant, till mitt följe».
 6. Bort Jesus tegel-stenen drog, från under hufvu-
det, och vrok den bort;
Han lade ned sin kind på bara marken för att
sofva.
 7. När Han den halfva tegel-stenen kastat bort,
Qvad Sätan: »*NU*, jag går min väg! *NU*, sött,
du sofve!»
 8. O du, som snart skall sänkas under grafvens sten!
Hvi äflas du att bygga sten på sten?
-

II.
DIALOG

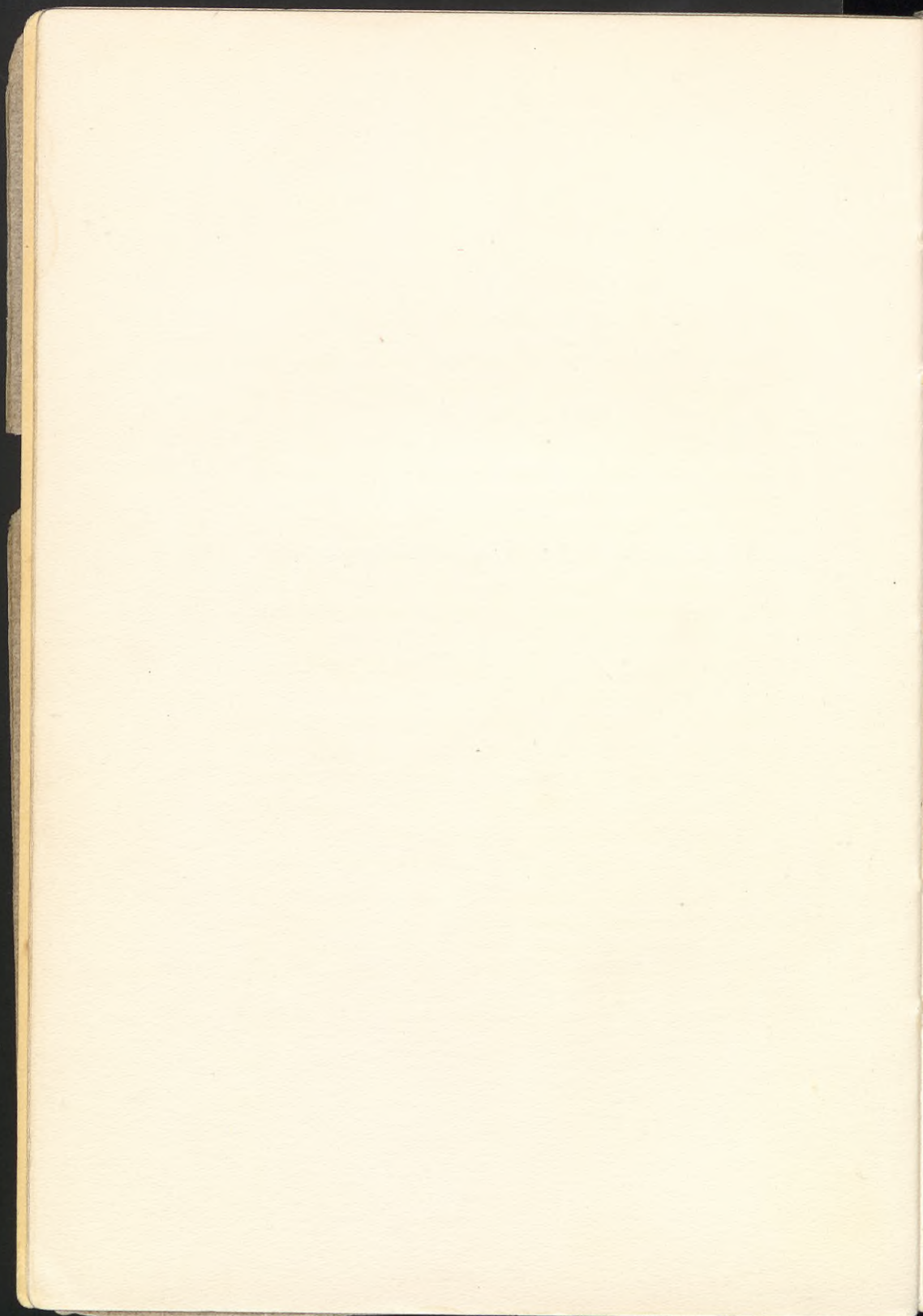

O m S a n s,

Excerpt

ur

Jakob Böhme's: »*Om Det Öfversinneliga Lifvet*».

Om Det Öfver-sinn-liga Lifvet.

1. Qvad lärjungen till Mästaren: »Hur kan jag komma till det Öfversinneliga Lifvet, att jag må skåda Gud och höra tala Gud?»
Qvad Mästaren: »När du, ett ögonblick, dig svinga kan *Ditin*,¹ Der intet skapadt bor. DÅ hör du hvad Gud talar.»
2. »Är Detta Nära eller är Det Fjerran?»
»Det är INOM dig.² Och om du kan, en timme, höra upp och tiga, med allt ditt viljande och allt ditt tänkande: så skall du höra Guds Osägelige Ord.»
3. »Hur kan jag höra, om jag, från mitt tänkande och hörande, står stilla?»
»När du hör upp att tänka och att vilja af dig sjelf, så blir, i dig, Det Eviga, Evinnerliga Hörandet, och Seendet, och Talandet upp-dagadt och förklaradt. Då hör och ser Gud genom dig. Ditt eget hörande och viljande och seende för-hindrar dig, så att du Gud ej se kan eller höra.»

¹ Se, nedan, i noten till svaret på fråga 4, Jeremiah 23: 9—32, och, besynnerligen, Jeremiah 23: 22, och 23: 18. Se, äfven ofvan, om »SVALGET mellan helvetet och Himmelen och SPÄRREN mellan människan och Gud», och Lucas 16: 26, och Lucas 16: 19—31.

² »*The Kingdom of God is WITHIN you.*» (Luke 17: 21.)

4. »Med *hvad* skall Gud jag höra eller skåda, då Han är *öfver* all natur, allt kreatur?»
»När du är *tyst*, då är *du* det, som *Gud* var till Sin Varelse och Sin Natur. Då är *du* Det, Hvarur Han *gjorde* din natur, ditt kreatur. Du hör och ser med *Det*, Hvarmed *Gud* såg och hörde, i dig, förrän ditt eget viljande och seende och hörande sin början tog.»¹

1

Jeremiah 23: 9—32.

9. Mine heart within me is broken because of the prophets.* All my bones shake. I am like a drunken man. And like a man whom wine hath overcome. Because of the Lord. And because of The Words of His Holiness.
10. For the land is full of adulterers. For, because of swearing, the land mourneth. The pleasant places of the wilderness are dried up. And their course is evil. And their force is not right.
11. For both prophet and priest are profane. Yea, in My House have I found their wickedness, saith the Lord.
12. Wherefore their way shall be unto them as slippery ways in the darkness. They shall be driven on. And fall therein. For I will bring evil upon them. Even the year of their visitation, saith The Lord.
13. And I have seen folly in the prophets of Samaria. They prophesied in Baal. And caused my people Israel to err.
14. I have seen, also, in the prophets of Jerusalem an horrible thing. They commit adultery. And walk in lies. They strengthen, also, the hands of evildoers, that none doth return from his wickedness. They are all of them, unto Me, as Sodom. And the inhabitants thereof as Gomorrah.
15. Therefore, thus saith the Lord of hosts, concerning the prophets: »Behold! I will feed them with wormwood. And make them drink of the water of gall. For from the prophets of Jerusalem is profaneness gone forth into all the land.»

* προ-φῆτης, Verkündiger.

5. »Hvad hindrar mig, så att jag ej kan komma Dit?»

16. Thus saith The Lord of hosts: »Hearken not unto the words of the prophets that prophesy unto you. They make you vain. They speak a vision of their own heart. And not out of The Mouth of The Lord.
17. They say still unto them that despise me: 'The Lord hath said: 'Ye shall have peace'.» And they say unto every one that walketh after the imagination of his own heart: 'No evil shall come upon you'.
18. For who hath stood in the Counsel of The Lord? And hath perceived and heard His Word? Who has marked His Word? And heard It?
19. Behold! A WHIRLWIND of The Lord is gone forth in FURY. Even a GRIEVOUS whirlwind. It shall fall grievously upon the head of the wicked.
20. The Anger of The Lord shall not return, until He have executed and till He have performed The Thoughts of His Heart. In the latter days ye shall consider it perfectly.
21. I have NOT sent these prophets YET the ran. I have NOT spoken to them. YET they prophesied.
22. *But if they had stood in MY Counsel, and had caused MY people to hear MY Words, THEN they should have turned them from their evil way, and from the evil of their doings.*
23. Am I a God at hand, saith the Lord, and not a God afar off?
24. Can any *hide* himself in secret places that I shall not see him? saith The Lord. Do not I fill Heaven and earth? saith The Lord.
25. I have heard what the prophets said, that prophecy *lies* in My Name, saying: »I have dreamed! I have dreamed!»
26. How long shall this be in the heart of the prophets that prophecy LIES? *Yea, they are prophets of the deceit of their own heart.*
27. *Which think to cause my people to FORGET MY Name by their dreams which they tell every man to his neigh-*

»Ditt eget viljande och hörande och seende. Du sträfvar MOT ditt Ursprung. Ditt Ursprung, Dädan du äst kommen. Med egen vilje, sliter du dig lös från Guds. Med eget öga, ser du endast an *din* vilje. *Din* Vilje stoppar, dig, ditt öra till. Med egen-sinne-lig-het-en af jordiske, förgängelige ting. Och förer in dig i en grund, som öfvertäcker dig med det, du vill. Så att du ej kan nå Det Öfver-sinnliga. Så att, till Det, Som OFVANFÖR naturen är, du icke komma kan.»

-
- bour, as their fathers have forgotten MY Name for Baal.*
28. The prophet that *hath* a dream, let him *tell* a dream. And he that *hath* **MY** Word, let him *speak* **MY** Word *faithfully*. What is the *chaff* to the *wheat*? saith The Lord.
29. Is not **MY** Word like as a FIRE? saith The Lord. And like a HAMMER, That breaketh the rock in pieces?
30. Therefore, behold! *I am AGAINST the prophets*, saith The Lord, *that steal My Words*,* every one from his neighbour.
31. Behold! *I am AGAINST the prophets*, saith the Lord, that use their tongues, and say: »He saith.»
32. Behold! I am **AGAINST** them that prophecy false dreams, saith The Lord, and do tell them, *and cause MY people to err by their lies, and by their lightness*. Yet I sent them not. *Nor* commanded them. Therefore they shall not profit this people at all, saith The Lord.

* Det Helga Ordets lejde Bokstafs-tjufvar. Cf. Shaikh Sa'di:
»*Büstān*»: Första Porten: Vers 225, som lyder, på Persiska:

»Chūn Harfām bar-āmad, Durūst, āz qalām,
Merā, āz hamāh Harf-gīrān, chih ghām?»

och på Svenska:

»När Ordets Bokstaf kommer, Oförfalskad, från min penna,
Hvad bryr, mig, alle, Ordets Bokstafs-tjufvar?»

6. »Som, i naturen, nu, emellertid, jag står, hur kan jag, tvärs igenom denna, utan sönder-brytande af denna, in i Den Öfver-sinneliga Grunden komma in?»

»Dit höra *trenne* ting. Det *första* är, att du din egen vilje gifver upp till Gud, och sänker ned dig, djupt, i Hans Barmhertighet. Det *andra* är, att du din egen vilje hatar, och icke GÖR hvad dig din vilje drifver till. Det *tredje* är, att du ditt kors, dig, underkastar, på det du bära kunna må och stå EMOT naturens lockelser och kreaturets frestelser. Om *det* du gör, skall Gud, dig, tala in, och din, *Sig*, öfverlätne vilje, i Den Öfver-sinneliga Grunden, föra in. Så skall du höra hvad, i dig, Gud talar.»

7. »Då måste jag från verlden och mitt lif gå bort! Då måste verlden och mitt lif jag helt förlåta!»

»Om verlden du förlåter, kommer du i *Det*¹ in, Hvarur den har gjorts.¹ Om du ditt lif förlorar och i vanmakt kommer, så står ditt lif i Honom, för Hvars skull du hafver vändt det ryggen, nemligen i Gud, ur Hvilken det kom ut, och skapades, och blef till kropp.»

8. »Gud hafver menniskan, i det natur-enliga lifvet, skapat fram. På det hon råde öfver och beherrske alle kreatur på jorden. Och vare herre öfver allt, som finns i denna verld. THY måste hon besitta det som egendom.»

»Om *så* är, att du endast till det yttre, öfver allom kreaturom, är en herre, så är du, med din

¹ Jeremiah 23: 18, 22.

vilje och ditt välde, som ett få. Då står du blott i skenbart, vanskligt herravälde. Du för din lusta in i djuriskt väsen. Deraf förpestras du. Deraf tillfångatages du och varder snärjd. Deraf bekommer du en djurisk sinnes-art, ett djuriskt lynne. Men om så är, att du din skenbara gestalt har öfvergifvit, då står du i Den Öfver-bildliga och Öfver-sinne-liga Verlden, och herrskar granneligen öfver alle kreatur, uti *Den Grund*, Hvarur de hafva skapats. Då kan, på jorden all, dig intet skada. Ty då är du, med allom tingom, lik. Och intet är, dig, främmande och olikt.»

9. »Lär mig, hur, qvickast, jag må komma Dit (*Jer. 23: 18, 22*), på det att jag, med allting, varde lik.»

»Betänk vår Herres, Jesus' Christi Ord»: *Det skulle vara, då, att I Er vänden om, och varden som de små, de små, små barnen, men, annars, skolen I Guds Rike icke se.* Om, nu, så är, att du vill, allom tingom, vara lik, då måste du förlåta alle ting, och ditt begär, ifrån dem, vända bort. Dem icke eftertrakta, Och icke taga något, till dig, an, för att, som egendom, besitta eller innehafva, ehvad det vara må, som något *är*. Ty, strax, så fort du något fattar in i ditt begär, och släpper in, i dig, som egendom, och tager till dig, så är det — detta »NÅGOT» — något »ETT» med dig, och verkar, med dig, i din egen vilje. Sen är du skyldig detta ting beskärma. Sen är du skyldig detta ting, dig, taga an, som vore det ditt eget, eget

väsen. Men om du INTET, i din vilje, tager in, då är du *fri* från alle, alle ting, och *herrsakar*, samtidigt, på en gång, öfver alle ting. Ty du har intet i din emottaglighet och i din ego. Du är, för alle ting, såsom ett »INTET».¹ *Du är såsom ett barn, liksom ett späd-barn, som ej begriper alls, hvad ett ting ÄR.* Och om du, ock, förstår det och begriper, så fattar du det utan att det SMAKAR, dig. Förstår det och begriper det, men utan att det väcker upp din *åtrå*. Och utan att det vidrör ditt *begär*. På samma sätt som Gud *beherrsakar* allt och *ser* allt, och Honom, likväl, intet fatta kan.

Men hvad beträffar det du sade, att jag skulle lära dig, hur du, till detta tillstånd skulle kunna komma fram, så se på Christi Ord, i det Han talade: »*Förutan Mig i kunnen intet göra.*» Du kan, i egen makt, till slikan Hvila, icke komma, att dig ej något kreatur berör. Det skulle vara, då, att du, i Herrens Jesus' Christi Lif, dig, helt och hållet, gifver in. Att du din vilje, ditt begär, åt Honom, helt och hållet, gifver öfver. Att du, *förutan* Honom,² intet vill. SEN, står du, med din *kropp*, i egenskaperna, i verlden. Med ditt *förnuft*, inunder korset af vår Herre Jesus Christus. Men, med din *vilje*, vandrar du i Himmelen, och ståndar på Den Ändalykt och på Den Ändpunkt, från Hvilken, vi, vi alle äro

¹ »Turn unto ME — all ye NOTHINGS of the earth! — for I am God, and there is none else.» (The Prophet Isaiah 45: 22.)

² och *förutom* Honom,

komne HIT, till Hvilken, vi, vi alle vända, åter, HEM. *Då* kan du, med förnuftet, allting se UT-VÄRTES. *Då* kan du, med din ande, allting se INVÄRTES. Då kan du, i och öfver allting, herrska, med Christus hop, åt Hvilken gifven är all Makt i Himlen och på jorden.»

10. »De kreatur, som, i mig, lefva, hålla mig tillbaka, så att jag mig ej, helt och hållet, gifva kan och ge mig hän, hur gerna, än, jag detta skulle vilja.»

»Derest, från desse kreatur, din *vilje* ut-går, så äro kreaturen, i dig, gifvne *öfver*, och i *verlden*, och blott din *kropp* är, då, hos kreaturen, qvar. *Du*, deremot, du vandrar, andligen, med Gud. Och om din vilje kreaturen öfvergifver, så äro kreaturen, i din vilje, vordne döde, och lefvande, allenast, blott, i kroppen. Och lefvande, allenast, blott, i världen. Om, endast, *viljen* sig, i dem, ej förer in, så våga de din själ ej röra vid. Ty sanctus Paulus säger: »Vår vandel är i Himmelen». Item: »I ären Guds, Den Helge Andes tempel.» Thy bor, i viljen, således, Den Helge Ande. Thy bo, i kroppen, således, det skapade och kreaturen.»

11. »Om, i min andes vilje, bor Den Helge Ande, hur bör jag värja mig, att Han ej, från mig, viker?»

»Hör Herrens Jesus' Christi Ord, i det Han talade: »*Om I förblifven, stadigt, vid Mitt Ord, förblifva skola Mine Ord i Eder.*» Om så är, att du, med din vilje, blifver, fast, i Christi Ord, förblifver Hans Ord och Hans

Ande, städs, i dig. Men är det så, att, in i kreaturen, går din vilje, så hafver du dig, ifrån Honom, brutit lös. Då står, dig, intet annat värn till buds, än att du stannar, städs, i stilla ödmjukhet. Än att du dig begifver in i en beständig, oafåttlig bot. Än att det, innerligen grämer dig och pinar dig, att kreaturen ännu, i dig bo. Om *så* du handlar, står du i ett dagligt döende, hvad kreaturen angår. Om *så* du handlar, står du, hvad din vilje angår, i en daglig Himmelsfärd.»

12. »Lär mig att komma in i slik, beständigt bot.»
»När du förskjuter det, som älskar dig. Och när du älskar det, som hatar dig. Då kan, i slik beständig bot, du alltid stånda.»
13. »Hvad är det som jag måste älska och förskjuta?»
»Förskjuta måste du DE, dine kreatur i *kött och blod*, såväl som alle *andre* kreatur, som älska dig. DE älska dig, enär din vilje dem omhuldar. Dem måste, derföre, *din* vilje stöta bort.¹ Dem måste, derföre, din vilje skåda an som fiender.² Och *älska* måste du vår Herres, Jesus' Christi Kors, och verldens spott och spe, som hata dig. Dem måste *du* dig lära hålla käre. Dem måste *du*, dig, taga an, till daglig öfning af din bot och ånger. På så vis, skall du, städs, beständigt, hafva orsak till att hata dig och alle kreatur. På så vis, skall du, städs, beständigt, hafva orsak till att söka Den Evinnerliga Hvilan, Hvari *din* vilje kan få hvila ut i Frid. Som Christus talat

¹ THY, måste dem *din* vilje sparka bort.

² THY, måste dem *din* vilje för sin ovän hålla.

har: »I Mig I hafven Hvila. I verlden, deremot, I hafven ångst.»

14. »Hur skall, i slik anfæktelse, jag vederqvicka mig?»

»Om du, en gång, hvar timme, kastar in dig i Guds Allrarenaste Barmhertighet — blankt utanför all skapelse, allt kreatur — blankt ofvanför allt sinne-ligt förnuft. Om du dig svingar in uti vår Herres Lidande. Och, in, i Detta Lidande, dig gifver hän. DÅ skall du, öfver synderna, få öfvermakt och kraft. DÅ skall du herrska öfver död och djefvulen. DÅ skall du herrska öfver helvete och verlden. DÅ skall, i all anfæktelse, du stånda stark.»

15. »Hvad månde hända, mig, mig arma menniska, om jag, in i Det Lifvet skulle komma in, Der intet kreatur är, intet skapadt?»

»Om så det vore, att din vilje, för en enda *timme* blott, sig kunde bryta loss från alle kreatur, och svinga sig Ditin, Der intet skapadt finnes, intet kreatur, han skulle öfverklädas, då, och skrudad blifva med Den Högsta Glansen af Guds Härlighet. Han skulle, i sig, smaka, då, den Allra-sötaste, Vår Herres Jesus' Christi Kärlek. Som ingen menniska uttala kan. Han skulle, i sig, erfara de outsäglige, Vår Herres Ord, Som Han, i Sin så stora Miskundsamhet hafver talat. Han skulle, i sig, känna då, att, honom, korset af vår Herre Jesus Christus förvandlats hade till ett, det mest ljufveliga välbefinnande. Han skulle hellre vilja vinna, åt sig, detta kors än hela vida verldens gods och ära.»

16. »Men huru månede det, då, gå med kroppen, i ty att den i skapelsen och kreaturet måste lefva?»
»I efterföljelse af Herren Jesus Christus, skulle kroppen ställas. Som sade: »*Ej af denna verlden är Mitt Rike*». Den (kroppen) skulle fäktas an, och, utifrån och inifrån, begynna dö. Den skulle, *utifrån*, dö bort från verdens fåfänga och onda gerningar, och varda, mot dess yppighet och tomhet, hätsk. Den skulle, *inifrån*, bli fiende till lustar och begär, och få ett helt nytt sinnelag, en helt ny vilje, som, städse, skulle vara vänd mot Gud.»
17. »Men verlden skulle den, dock, likväl, hata och förakta, enär den, verlden, skulle säga *mot*, och annorledes lefva och sig uppföra än verlden uppför sig och verlden lefver.»
»Det skulle kroppen, sig, ej taga åt. Det skulle den ej räkna, sig, för skada. Som skedde, derigenom, *honom*, något mén. Den skulle *fröjda* sig deråt, att vara *värdig* vorden och befunnen att blifva Bilden af Vår Herre Jesus Christus lik. Och slikt kors, gerna, bära, Herren Jesus efter, på det, i honom, Jesus' Christi söta kärlek måtte flyta in och flytta in.»
18. »Hur skulle det, med kroppen, gå, af kroppen, bli, om, *inifrån*, Guds Vrede, *utifrån*, den onda verdens hätskhet honom grepe an, såsom, med Herren Jesus Christus, timade och skedde?»
»Det skulle gå med kroppen som med Herrens Christi Kropp. När Han af verlden och af presterskapet vard bespottad, och, på korset, spikad, befallde Han Sin Själ uti Sin Faders

Hand. Och led, från verlden, af. Och skildes från dess ångst och qual, för Den Evinnerliga Glädjen. På så vis, borde *han*, också, från hela verdens Spott och Spe, uti sig sjelf, gå in i Guds Oändeliga Kärlek. Och, genom Jesus' Allra Ljufligaste Namn, till Lif bli väckt och vederqvickt och vid-makt-hållen. Och, i sig, erfara och se en Helt **NY** Verld. En Verld, som bryter sig Guds Grymma Vrede GENOM. I Denna, skulle han sin ande linda in. Och allting akta liksom *ett*, och för *det samma*. Hans kropp må, sedan, dväljas uti helvetet eller på jorden. Hans ande dväljes, dock, i Kärleken, hos Gud.»

19. »Men huru skulle kroppen hans, i verlden, få sin föda och huru skulle han, de sinom, gifva mat, om hela verdens ogunst uppå honom fölle?»

»Han får, sig, skänkt, af Gud, En *Större* Gunst. En Gunst, Som, honom, hela verlden icke mäktar skänka. Ty han har Gud och alle Guds Budbärare till sine vänner. Guds englar har han till sitt skydd, sin livvakt. De skydda honom uti all hans nöd. Derhoss är Gud, i allom styckjom, hans Välsignelse. Och om det, stundom, toge mot, och såge ut, som ville, honom, Gud ej alls välsigna, är detta blott en Kärleks-Pant, ett Prof, på det att han, till Gud, mer *innerligt* må bedja, och, Honom, alle sine vägar må befalla an.»

20. »Men han förlorar *alle* sine gode vänner, och, med honom, är ingen, att, i nöden, honom bispringa och stånda bi.»

»Han får, som egendom, sig, gifvet alle gode

vänners Hjerta. Han mister endast sine fiender och vedersakare, de der, tillförene, hans fåfänga och ondska hållit kär.»

21. »Hur går det till, att han får sine gode vänner till sin egendom?»

»Han undfår, såsom bröder och lekamens-ledamöter alla, DERAS själar, hvilke höra Herren Jesus till. Ty Guds barn äro endast EN i Christo. Och denne ENE Christus är i alle. Fördenskull får han dem, i Christo, allihop, till sine kroppslige, lekamen-lige ledamöter. Ty desse hafva allt af Himmelskt Godt gemensamt. Ty desse lefva i En Enda, Guds, Den Högstes Kärlek. Precis som trädets gren, utaf en enda saft. Men äfven kreaturlige och yttre vänner skall han ej behöfva lida brist på. Liksom vår Herre Christus ej var utan slike. — Om Honom, ock, de höge presterna och jordens mäktige och verdens våld-föröfvare ej ville kännas vid, i ty att, Honom, de ej hörde *till*, i ty att de ej *vor*, Hans förvandter eller ledamöter, SÅ älskade, dock, Honom alle *de*, som, för Hans Ord, mottagelige och beqväme voro. — På slikt sätt skulle, äfven, *honom* älska alle *de*, som älska Sanningen, och Rättvisan, och Lagen. Och honom skulle de, ock, ty sig *till*, precis som Nickodemus, intill Jesus, tydde sig, om natten. Han, som, i *hjertat*, hade Jesus kär, för Jesus' Sannings skull. Han, som, i *yttre mätto*, räddes inför verlden. På samma sätt skall äfven han ha många gode vänner, som, honom, ej bekante äro eller kände.»

22. »Men det är mycket svårt: att hållen vara, utaf hela världen, i förakt.»
 »Hvad, nu, dig, synes vara svårt, skall, hädanefter, mest af allt, du älska.»
23. »Hur kan det ske, att jag det älskar, som mig håller i förakt?»
 »Nu älskar du den *jorde-liga* visheten. När du skall hafva blifvit, med Den *Himmel-liga* Visheten, bemantlad, *ser* du, att hela verdens vishet blott är dårskap. *Ser* du, att världen, i sin vilje, hatar blott din fiende: det tydt är — ditt förgängeliga lif, som *du*, ock, *sjelfver*, hatar. *Då* börjar, *du* att slikt förakt för din förgängeliga kropp af hjertat älska.»
24. »Men hur kan detta ega rum och ha bestånd, att sig en menska älskar, samt, ock, hatar?»
 »Att du dig älskar, innebär ej, att du älskar dig som en din *jaghet*, en din *sjelfhet*, en *personlighet*, men som en *Guds*, *dig*, *gifna Kärlek*. Du älskar den *Gudómeliga Grunden* i dig sjelf, hvarmedelst du Guds Vishet, och Guds Underverk, och dine, dig, af Gudi gifne bröder älskar. Men att du hatar dig, det gör du hvad beträffar din personlighet, din jaghet, i hvilken, dig, det onda klibbar fast. Det gör du, derfor att du gerna skulle vilja bryta sönder jagheten i dig, att hon, dig, varde till en Gudlig Urgrund. Hat hyser Kärleken mot jagheten utaf det skäl, att jagheten är något olycks-bringande, som medför döden. THY, månde desse två ej väl tillsammans stå. Ty Kärleken besitter *Himmelen*, och dväljes i Sig Sjelf. Men jagheten **BESITTER** sig, sig

sjelf. Och liksom Himmelen beherrsakar denna
verld, och Evigheten tiden, på samma sätt be-
herrsakar Kärleken naturens lif.»

25. »Hvi måste Kärleken, med lidandet, tillsammans
stå? Hvi måste Vännen stå, med fienden, till-
sammans? Männ' idel Kärlek icke vore bättre?»

»Om Kärleken, i lidandet, ej stode, Han hade
ingenting, Han kunde hålla kärt. Men allden-
stund det väsen, som Han älskar, nemligen den
arma själen, uti pina står, i lidande och fasa, så
har Han orsak att den arma själens egna väsen
hålla kärt. Och att, från pina och från lidande,
befria själen. På det att själen åter måtte älskad
bli och hållen kär. Och dertill kommer, att det
aldrig skulle blifva *känt*, hvad Kärlek ÄR, om
Kärleken ej något hade, som han kunde älska.»

26. »Hvad är Den: Kärleken, uti Sin Kraft och
Verkan? Hvad är Den: Kärleken, uti Sin Höjd
och Storhet?»

»Dess Verkan är Förintelsen och Icke-Varat.
Dess Kraft är genom allt, som finnes till. Dess
Höjd är lika Hög som Gud är Hög. Dess Stor-
het Större är än Sjelfver Gud. Eho Den finner,
finner Allt och Intet.»

27. »Hur skall jag detta rätteligt förstå?»

»Att jag, dig, sade, att Dess Verkan Icke-Varat
är, förstår du, om du drager bort från allom
kreaturom, och, för allt kreatur och all natur,
blir INGENTING. Då är du i Det Eviga, Evin-
nerliga Ett,¹ Som är Gud Sjelf.¹ Då märker du

¹ Jeremiah 23: 18, 22.

Guds Kärleks Högsta Verkan. Att jag, dig, åter sade, att Dess Kraft är genom allt, det känner och förnimmer du uti din själ och kropp. Om Denna Stora Kärlek, i dig, tändes an, så bränner Han som ingen eld det mäktar.

Du ser det, ock, i alle Skapar'ns verk. Hursom Guds Kärlek, i dem allom, hafver gjutit ut Sig. Hursom Guds Kärlek, uti allom tingom, är Den Innersta och Yttersta, *de* tingens GRUND. I *inre* måtto, hvad beträffar deras *kraft*. I *yttre* måtto, hvad beträffar deras *skapnad och gestalt*. Och att jag, vidare, dig, sade, att Dess Höjd är lika Hög som Gud, det inser och förstår du i dig sjelf. I ty att Kärleken dig förer, i Sig, lika högt som Sjelfver Gud. Såsom du se kan, anbelangandes vår mensklighet, uppå vår käre Herre Christus, Som¹ Kärleken,² uti Gudomlighetens Kraft, fört till Den Högsta, Allrahögsta Thronen.

Men att jag, äfvenledes, sade, att Dess Storhet *Större* är än Gud, är, äfven, detta Sannt och Sannings-Enligt. Ty *dit*, der Herren Gud, *Sjelf*, icke bor, *dit* tränger, *likaväl*, ditin går, *likaväl*, Guds *Kärlek*. Ty då vår käre Herre Christus stod i helvetet, var helvetet ej Gud, men Kärleken var der, och bräckte döden sönder och i smulor. På thy sätt, äfven, när du är i ångst, är *Gud* ej denna ångslan, denna ångest. Men, DER, Hans *Kärlek* är, och förer dig, ur ångsten, *in* i Gud. När Gud, i dig, fördöljer sig

¹ Accusativ-Object.

² Subject.

och gömmer, är, DER, Hans Kärlek, och der uppenbarar Kärleken, i dig, din Gud.

Och att jag sade, vidare: »Eho Den finner, *han*: han finner INTET och han finner ALLT», är, äfven, detta sannt. Förthy han finner, *öfver* all natur, en Öfver-sinnlig Grund, der intet ställe finnes för Dess Hemvist. Och intet finner han, som är Den lik. Fördenskull kan man likna Den vid INTET, ty Den är djupare än något »jag». THY, är Den, allom tingom, som ett INTET, enär Den icke fatt-bar är och gripas kan. Och just emedan Denna Kärleken är INTET, *THY*, är Han, ifrån allting, vorden fri. *THY*, är Han, ock, Det ENDA, ENDA GODA, så att man icke dryfta kan hvad Denna Kärlek **ÄR**.

Men att jag, sluteligen, talade och sade: »Eho Den finner, finner ALLT», är, äfven, detta sannt. Ty Kärleken har varit alltings Början. Och Kärleken är vorden alltings Herre och Beherrskare. Om Kärleken du finner, kommer du uti DEN Grunden in, Hvarur allt hvad som finnes till, har kommit *fram*. Hvari allt hvad, som *finnes*, STÅR och har sin BOSTAD. Om *Kärleken* du finner, är du, I Den Samma Kärleken, en *konung*.¹ Du är en *konung*¹ öfver alle Guds, Den Högstes Verk.»¹

¹ en herre

»DEN »herre» *dåre* är, som, lysten att MER vinna, Sig kråmar och sig yfs, för två dar's »herr»-skaps skull!
DEN »dåre» *herre* är, som, för att vinna INTET,
Sig gifver hän till Gud, uppå Hans tröskels stoft.
TVÅ af den »dårens» SLAFVAR: öfvermod och lystnad

28. »Och hvar *bor* Denna Kärleken i menniskan?»
 »Der *menskan* icke bor, der hafver Den, i menniskan, Sitt Hemvist.»
29. »Och hvar är *det*, der *menskan*, i sig sjelf, ej bor?»
 »Det är den själ, som kommit har till **SANS**. Den själ, som är, i grund förkrossad och förbråkad. Som dött, ifrån sin egen vilje, bort. Som, sjelf, ej längre vill, förutom hvad Gud vill. *Der* har Guds Kärlek tagit in, och gjort Sin Bostad. Förthy, i samma mån som menskans egen vilje är, för menskan, död, i samma mån har Kärleken det mensko-stället tagit in och invaderat. Der, förr, den egne viljen thronade och pöste, der finns, nu, *ingenting*.¹ Och **DER**, der **INTET** finns, der är Guds Kärlek, uteslutande, allena, verkande.»¹
30. »Hur kan jag gripa Den, förutan döden af min vilje?»
 »Om så är, att du Denna Kärlek gripa vill, så

De sträcka, hos den höge »*herrn*», sin nacke, hvar minut.
 Hur kan **DEN** »*herren*» vara jemlike med »*dåren*»?
 Han är ju »*dårens*» slafvars ynkellige slaf!»

*

Hur kan **DEN** makt-utöfvare och bödel vara bödels-offrets like?
 Han är ju bödels-offrets slafvars ynkellige slaf!*

* Cf. Thomas Mann: »*Europa Vakna*»: »Ett Förord»: VII—XXVI (Bonniers 1938.)

¹ Jemför Hezekiel 24: 1—14, om grytan (mensko-grytan, grytan: *menniskan*), när den sku' göras **TÖMD** och **TOM**. Och **HURU** det gick **TILL**.

flyr Han från dig. Men om du, fullt, och helt och hållet, ger dig hän, då är du, hvad din vilje anbelangar, död. Då varder, strax, i din natur, Guds Kärlek LIFVET. Ej dödar dig Guds Kärlek. Nej! Den gör dig lefvande med Sitt, Sitt Eget Lif. Sen lefver du, men icke för din EGEN vilje. Nej, nej, sen lefver du, men för Guds Kärleks Vilje. Förthy DIN vilje varder till Guds Kärleks Vilje. Så blir du, sedan, döder för dig sjelf. Så blir du, sedan, lefvande för Gud.»

31. »Hur kommer det sig, att så få Den FINNA? Och, likväl, skulle allihop Den gerna vilja HA!»

»De söka Denna Kärlek, allihop, i NÅGOT. De söka Den i inbillade meningar. De söka Den i sjelfviske begär. Derhos, äro de, alle, genompyrde af natur-liga, persone-liga lustar. Om Denna Kärlek, ock, Sig erbjuder och bjuder ut, och Sig, dem, offererar, så finner Han, i dem, dock, ingen hvilo-plats. Ty egen viljes inbillning¹ och imagination har satt sig på Guds Kärleks Thron, uti Guds Kärleks ställe. THY, vilja de, i sig, ha egen lustas inbildning och imagination, att dermed bola. Men kärleken flyr, derifrån, i fasa. Ty Kärleken bor blott i INTET. THY, kunna menskorna Guds Kärlek intet finna.»

32. »Hvad är Hans Embete i INTET?»
DET är Guds Kärleks Embete i INTET, att Han, förutan uppehåll, i NÅGOT, tränger IN.

¹ in-bild-ning.

Och, om, i NÅGOT, Han ett ställe finner, som står stilla, DET stället tager Han, uti Sig, IN. Och, DERI, fröjdar Han Sig med Sin Elds-Blixts Hvit-Glöds-Flammande och Heta Kärlek, mer än, i denna verlden, fröjdar sig vår sol. »Which, as a bridegroom, coming out, out of his chamber, rejoiceth, as a strong man does, to run a race.» Hans Embete är, att Han, utan uppehåll och afbrett, månd' oaflåteligen tända an en Eld i detta NÅGOT, och detta NÅGOT bränna upp, och Sig, med detta NÅGOT, öfver-inflammera.»

33. »Hur skall jag detta fatta och förstå?
 »Om Han, i dig, en Eld får tända an, skall du förnimma, hur Han bränner upp din JAGHET. Och du skall, öfver denna Elden i dig, dig SÅ fröjda, dig SÅ glädja, att du dig hellre låte *döda*, än att du, åter, ginge, i ditt NÅGOT, *in*. Dessutom, är Hans Flamma, ock, så stor, att Han ej lemnar dig och dig ej låter fara, att Han, från dig, Sig icke sliter loss. Ja, gällde det, sogar, ditt timliga, förgängeliga *lif*, Han går i döden, med dig, med Sin Flamma. Och fore du, än, in i helvets-gropens *djup*, Han slår, för din skull, helvetet i stycken.»
34. »Hur kan, till Kärleken, jag finna närmsta Väg?»
 »Hvar vägen hårdast är, *der* må du gå.
 Hvad verlden afskyr mest, *det* tag dig an.
 Hvad verlden gör, *det* göre icke *du*.
*Gå stick i stäf mot verlden, uti allom styckjom.
 Så kommer du till Kärleken, på närmsta Väg.»*
35. »Om jag, i allt, förföre olika mot verlden, jag

skulle nödställd bli, och afskydd och till spe. Och brännemärkt jag skulle bli med namnet »dåre!»

»Jag bjuder dig ej göra, androm, skada. Men verlden *älskar* endast limeri och smek, och hyckleri och svek. Och verlden *hyllar* blott fåfånglighet och lappri. Och verlden *vandrar* blott på orättvisans väg. Om du, i allom styckjom, vill, mot verldens vägar, vandra stiek i stäf, om du, mot verldens vanor, vara vill en motsats, så vandra, du, uppå Guds Sannings Väg. Ty Guds Ords Sannings Väg är, verlden, uppå alle verldens vägar, stridande EMOT, och vedervärdig. Men hvad beträffar det du sade, att du skulle nödställd bli, och skydd och hånad bli, och stå i idel ångst: det *der, det* timar, dig, allenast efter *köttet*. Det ger, dig, orsak till en ständig bot. I *sådan* ångst är Kärleken, på Sitt mest kärleksfulla sätt, med Elden af Sin Kärlek tän-der an, och flammande i lågor.

Men hvad beträffar det du sade, att du skulle blifva känd som »dåre», är det SANNT. Ty Vägen till Guds Kärlek **är**, för Verlden som en dåskap. Men en, Guds Vishet är Den, dem, som födts af Gud. När verlden ser slik Kärleks-Eld i dem, som födts af Gud, SÅ ropar verlden högt: »*De äro dårar vordne!*» Men, för Guds barn, är Denna Kärleks-Eld. Den Allrastörsta *Skatt*, Som aldrig något lif beskrifva kan, och tala *ut*. Som aldrig någon mun förmår förkunna. Som aldrig någon tunga kan lofsjunga. Ej heller tyda AN, hvad Den, dock, **ÄR**: — Den ELD,

Som strålar ut ur Guds Upplågande och Inflamm-
merande och Glöd-hett Varma Kärlek. Som
Hvitare än Solen är. Och Sötare än INTET
TING. Och mera kraftig är än INGEN SPIS,
och INGEN DRYCK. Och älskligare än ALL,
denna världens glädje. Eho Den når, är rikare
än INGEN kung på jorden. Och ädlare än
INGEN kejsare kan vara. Och starkare än
ALLAN, ALLAN makt.»

36. »Hvart farer själen hän, när kroppen dör? Hvart
farer själen, om hon salig är? Hvarthän, om
själen är fördömd, förbannad?»

»Der göres, själen, intet »*farande*» BEHOF. Det
utvärtes, förgängeliga lifvet samt med kroppen:
blott *desse* skilja sig från *själen*, sär. Hon *hafver*,
allaredan, Himmel eller helvete, förut, INOM sig.
Som skrifvet står: »Non veniet Regnum Dei ita
ut observari possit. Neque dicent: 'Ecce hic!',
aut 'Ecce illic!' Ecce, enim, Regnum Dei INTRA
vos est.» Hvadhelst, i själen, varder uppenba-
radt, det vare Himmelen, det vare helvetet, i
detta »något» måste själen stå.»

37. »Far hon då icke in i Himmelen eller i helvetet,
på samma sätt, som man går in uti ett hus, på
samma sätt, som man går in uti en annan värld,
genom ett hål, en öppning?»

»Nej. Ingen in-resa der sker på sådant vis. Ty
Himmelen och helvetet: de äro, öfverallt och
allestädes nära-varande. Ty hvad som sker är
blott ett viljens inåt-vändande. Och antingen
ett inåt-vändande uti Guds Kärlek, eller ett inåt-
vändande uti Guds Vrede. Och sådant sker den

tid, då kroppen är vid lif. Som, ock, Aposteln Paulus säger: »Vår umgängelse i Himlen är». Som, äfven, Christus talar: »*Mine* får *Min* Stämman höra. Och *Jag* känner *dem*. Och *de* följa *Mig*. Och, *dem*, *Jag* gifver Det Evinnerliga *Lifvet*. Och ingen skall *dem* rycka ur *Min Hand*.»

33. »Hur sker slikt ett *in-gående* af viljen in i Himmen eller i helvetet?»

»När viljen, helt och hållet, grundligen, sig gifver hän åt Gud, så sjunker viljen utanför sig sjelfver. Och utanför all grund, all boningsplats. Dit, Hvarest Gud, allenast, uppenbarad är, och vill, och verkar. På så vis varder menskan, för sig sjelf, liksom ett INTET, hvad beträffar hennes vilje. SEN, *verkar*, i henne, och *vill*, i henne, Gud. *Gud* bor i hennes, Honom, öfverlåtne vilje. Och, derigenom, varder själen helig-gjord, så att hon kommer in i Guds Osägeliga Hvila. När kroppen, nu, dör bort, och löses upp, och faller sönder, är själen, af Gudomlig Kärlek genom-trängd och fylld. Är själen, af Guds Ljus, lyst upp. Liksåsom elden glöder i ett stycke jern, så att det jernet allt sitt mörker mister. Och DET är Christi Hand, Hvarvid Guds Kärlek själen helt besitter. Hvarvid Guds Kärlek är, för själen, ett Nytt Lif. Ett Klart och Skinande och Evtigt Ljus. Hvarvid, i Himlen, själen har sin Bostad. Och är ett Tempel för Guds Helge Ande. Och, hvarvid, själen, sjelf, Guds Himmel är, Hvari Gud tagit har Sin Boning och Sin Bostad.

Men den Gud-lösa själen vill, i denna tid, ej ingå i sin viljes öfverlåtande åt Skaparen. Hon går, i stället, städse, in i egen lust. I egen lystnad, och begärelse, och lusta. Det uttydt är: i fåfänga och falskhet. Det tydt är: in i *djefvul'ns* vilje. Det uttydt är: i *djefvulens* behag. Hon griper, i sig, in blott ondska, lögn och högfärd. Blott afundsjuka, girighet och hat. I dessom, gifver hon sin vilje in. Densamma tomheten, fåfängligheten, innehålls-lösheten varder, ock, i henne, uppenbar och verksam. Och tränger genom själen ganz und gar. Liksåsom elden genom-tränger jernet. DEN själen mäktar icke till Guds Hvila komma («So I sware in My Wrath: 'They shall not enter into My Rest'.»). Förthy Guds Vrede är, för henne, uppenbarad. Och när, nu, kroppen skiljer sig från själen, då tager evig ruelse, evinnerlig förtvivlan sin begynnelse. Ty hon förnimmer, att hon vorden är slik ångest-mättad gräslighet och styggelse, och blyges för och skäms att, med slik falsker vilje, tränga in till Gud. Ja. Och hon KAN DET EJ, ty hon är, i Guds Vrede, vorden fångad. Ja. Och hon är, *sjelf*, ett vredes-kärl vorden. Och hafver sig, i vrede, och med vrede, slutit in. Allt för den falska åtrås skull, som hon, i sig, väckt upp. Och alldenstund Guds Ljus ej skiner in i henne, och alldenstund Guds Kärlek henne icke rör, så är hon ett, ett enda gräsligt mörker, ett pinsamt, kvalfullt, och marterande tortyr-object af eld. Hon bärer helvetet och djefvulen inom sig. Hon kan Guds Ljus och Klarhet icke se. Så bor hon, i sig sjelf,

i helvetet och fasan, och tarfvar ingen in-resa ditin. Ty der, hvarest hon hemma är, det **ÄR** just helvetet. Och om hon äfven kunde svinga sig mång' hundra tusen mil ifrån sin plats, så är hon, dock, alltjemt, i slikan, mörkrets fasa.»

39. »Hur är då fatt, att den af Gudi helig-gjorda själen, i denna tid, ej mägtar fuller *åtnjuta* och *erfara* Slikt Ljus och Slikan Storan Glädje? Hur är det fatt, att den förbannade, Gud-lösa själen, å *sin* sida, äfvenledes, icke **KÄNNER** helvetet? Då, likväl, båda, uti menskan, **ÄRO!** Då, likväl, båda, uti menskan, **VERKA?**»

»I helgonen är Himmelriket verksamt och förnimbart uti deras tro. De känna, i sin **TRO** och **GUDS-TILLIT**, Guds Kärlek. I Guds-Tilliten deras, ingår deras vilje in i Gud. I Guds-Tilliten deras, gifva de sig hän åt Gud. Men deras kreaturliga, natur-enliga lif är omgifvet af kött och blod, och står i ett förhållande af motsats till Guds Vrede. Står omgifvet af denna verlds fåfängeliga lusta, som, städse, genom-tränger det förgängliga och dödeliga lifvet. Hvarvid, å ena sidan, verlden, och, å andra sidan, djefvul'n, och, å tredje sidan, Guds Förbannelse — Förbannelsen af Guds, Den Högstes Grymma Vrede — tränger genom — tränger in i — lifvets kött och blod, anfäktar det, och sållar det som hvete. Dymedelst ständar själen, mången gång, i ångest. Besynnerliga, då, när, också, helvetet sig tränger på, och sig, i själen, uppenbara vill, och den förfära. Men själen sänker sig, då, ned i hoppet om Guds Nåd, och står som skön en ros bland

vrede törnen. Alltintill dess att denna verdens rike, ifrån henne, faller bort, då kroppen dör och själen blir befriad. DÅ, FÖRST, skall, RÄTT, för henne, uppenbarad bli Guds Kärlek. DÅ, när, för själen, intet hinder, mer, är kvar. Hon måste, denna tid, i denna värld, med Christo, vandra. Men Christus sätter henne fri ur hennes eget helvete, i det Han, med Sin Kärlek, genomtränger henne, och henne, uti hennes helvete, står bi och hjälper, och hennes helvete förvandlar till ett Himmelrike. Men hvad beträffar det, du sporde, hvarför ej den Gud-löse och orättvise, uti denna tid, förnimmer helvetet, ger jag, dig, följande som svar: »Väl märker och förnimmer han det i sitt samvete. Men han FÖRSTÄR det icke. Ty han har ännu kvar, och han råder ännu om den jordiska fåfängeligheten och flärden, hvarmed han sig förnöja kan och öfva älskog. Hvari han hafver vällust och behag. Derhoss, har detta yttre lif, ännu, den utvärtes naturens ljus och sol-glans, hvari sig själen fröjdar och förlustar, på det att själa-pinan icke mände märkbar bli och uppenbar. Men, när, från själen, kroppen faller af, kan själen slikan timlig, vällust icke längre smaka. Derhoss, är, henne, ljust af den yttre världen och den ljufveliga solens sken släckt ut. DÅ, står hon, der, i evig törst och hunger. I hunger efter falsk fåfänglighet och tomhet, den strunt, hvarmed, i lifvet, hon har bolat och sig fröjdat. Men INTET kan hon räcka, och intet kan hon nå, allenast, blott, slik falsker innefattad vilje, hvaraf, i detta lif, hon

haft zu viel. DET, hvaraf, här i lifvet, hon har haft för mycket, och, *likväl* sig, dermed, platt intet låtit nöja, af *DETTA* har hon, *NU* — o ve! — för litet! *THY*, är hon i en evig hunger efter tomhet, ondska och lättfärdighet. Hon ville, gerna, fara fort och göra ondt, föröfva ännu mera elakhet och hatfullhet och djefvulskhet, men hon har ingenting i sig, hvarmed det *fullgöra* och *verkställa* och bringa *fram*. *THY*, sker och timar slikt fullgörande och slikt verkställande och slikt frambringande allenast, endast, uti henne sjelf. Och dylik djefvulsk hunger eller törst kan *förr* ej varda, uti själen, fuller uppenbarad och förnimbar, än kroppen faller från henne och dör. Den kropp, hvarmed, i lifvet, hon, i vällust, hafver bolat. Den kropp, som, lik en Pandaros, åt hennes kättja hafver ministrerat, och skattat har åt hennes snöda lusta, och ställt, för henne, hennes lustas leksak fram.»

40. »Då Himmel, nu, och helvete, i *denna* tid, inom oss, stadde äro uti strid, och, äfven, Gud, oss, nära är och nära-varande, hvar bo, då, englarne och djeflarne i dylik, *denna* tid?»

»Der du, din *sjelfhet* anbelangande, och din *personlighet* beträffande, och hvad din egen *vilje* angår, *ICKE* bor, der bo, hos dig och öfverallt, hvarhelst du är, Guds englar. Der du, din *sjelfhet* anbelangande, och din *personlighet* beträffande, och hvad din egen *vilje* angår, *BOR* och har ditt *HEMVIST*, der bo, hos dig och öfverallt, hvarhelst du är, de fräne djeflar.»

41. »Det der förstår jag ej.»

»Hvarhelst, uti ett ting — en menniska —, *Guds* Vilje vill, der är *Gud* uppenbarad. I Dylik Uppenbarelse ha, också, englarne sin bostad. Der, i ett ting, — ett mensko-ting — Gud, med det tingets vilje, *icke* vill, der är, då Gud, för honom — för det tinget — icke uppenbarad. Men bor uti Sig Sjelf. Allenast i Sig Sjelf. Och utan medverkan af detta samma tinget — af denna samma menskan. Då är der, i det tinget — i den menskan — EGEN vilje, UTAN GUDS, DEN VARANDES, DEN ENDES VILJE, och der bor djefvulen, och allt och alle, som stå utanför, och utan Gud.»

42. »Hur fjerran äro Himmelen och helvetet ifrån hvarandra?»

»Så fjerran som, från natten, Dagen är. Så fjerran som, från något, Intet är. De äro I hvarandra, och — *likaväl* — är hvar och en utaf dem, gentemot den andre, som ett intet. Och äro, dock, hvarandres fröjde-orsak och hvarandres anledning till lidande och smärta. Och Himmelen! Ja, Himmelen är tvärs igenom hela, vida verlden. Ja, Den är utanför all verld. Och öfverallt. Och utan skilsmessa och skiljande, och ort och ställe. Och verkar, genom Guds-ingifven Uppenbarelse, blott, i Sig Sjelf. Och, uti honom, som i Himlen kommer in, och uti honom, hvori Himlen varder uppenbarad, DER är, i HONOM, uppenbarad, äfven, SJELFVER **GUD**. Ty Himmelen är annat intet än en Uppenbarelse af Det Evinnerliga Enda-Varandet och Ena, Der allt, i stilla Kärlek, verksamt är och vill.

Och helvetet är, sammaledes, äfven, genom hela världen. Det bor och verkar, äfvenledes, endast i sig sjelf, samt, ock, i det, hvarinom helvetsfundamentet varder uppenbaradt, det uttydt är i jagheten, personligheten, sjelfheten, och uti den bedrägelige, dubble viljen. Den verld, som synbar och förnimbar är, har båda dessa — helvete och Himmel — I sig. Men menniskan, är, till sitt ursprung, under detta lif — det timliga — allenast ur den synbara, förnimmeliga världen. Fördenskull, SER hon under denna tid — det yttre livvets tid — ej spår och tecken af den andeliga världen. Förthy den yttre världen, med dess väsen är ett tække, som Den Andeliga Verlden höljer öfver. På samma sätt som själen är, med kroppen, öfvertäckt och höljd. Men när den yttre menskan faller från och dör, blir dagad upp Den Andeliga Verlden, *enligt* själens tillstånd, och *förklarad*. Den antingen blir dagad upp i enlighet med Det i själen inneboende Gudómeliga *Ljus*et, hos de helge *englar*. Om icke, blir den dagad upp, hos *djeffarne*, i det evinnerliga *mörkret*.»

43. »Hvad är en engel, då, hvad är en menskas själ, att, SÅ, de månde, i Guds Kärlek eller Vrede varda uppenbarade?»

»De äro gjorda utaf *samma* ur-tillstånd och grund-ämne. Af Den Gudómeliga Vetenskapen af Guds Vilje äro de en del, en bit, ett stycke. De äro sprungne ur Guds Allraheligaste Ord. Och förde in uti ett åter-kast af Den Gudómeliga Kärleken. De äro ur *Den*, Evighetens Grund,

Hvarur fram-bryter Ljus, fram-bryter mörker. Liksom i emot-tagandet utaf den egna lystnaden är mörkret, likså är, uti lika-viljandet med Gud, Det Klara Ljus. Der själens jaghets vilje vill i enlighet med Guds, och vill med Gud, der är Guds Kärlek verkande och verksam. Der själens vilje tager an sin sjelfhet, och får, för sin personlighet, behag, der verkar Guds Den Allrahögstes Vilje pinsamt. Den är ett mörker. På det att Ljuset mände varda kändt. De äro annat intet än en Uppenbarelse af Den Gudómelige Viljen. De äro Den Gudómelige Verldens Egen-skap, det vare sig i *Ljus*, det vare sig i *Mörker*.»

44. »Hvad är, i så fall, då, en menskas *kropp*?»¹
»Den är den synbara, förnimmeliga verlden. En bild, ett väsende af allt hvad verlden är. Och den förnimbara och syneliga verlden,² är, af, den inre, *andeliga* Verlden, en förklaring, en upp-dagelse, en uppenbarelse. *Ut, ur* Det Eviga, Evinnerliga Ljuset. *Ut, ur* Det Eviga, Evinnerliga Mörkret. *Ut, ur* Den Andeliga Verksamheten. Den är ett Evighetens åter-kast och en dess spegel-bild, hvarmed Sig Evigheten hafver gjort förnimbar. Der *egen* vilje och, åt Gudi, *öfverlåten och hängifven* vilje, om hvarandre, sinsemellan verka, såsom ondt och Godt. Ett sådant väsende är, ock, den yttre menniskan. Ty Gud skop, ur den yttre verlden, den utvärtens menniskan. Och blåste, henne, *in* den inre, andeliga verlden, till en *själ*. Och till ett insigts-fullt,

¹ Microcosmos.

² Macrocosmos.

förståndigt *lif*. THY, kan, ock, Själen, i den yttre världens väsende, mot-taga ondt och emot-taga godt. Utföra godt och åstadkomma ondt.»

45. »Hvad skall, då, EFTER denna världen, finnas till och vara, när allt det der förgår och går i spillror, går i kras?»

»Blott det materiella väsendet hör upp. Det säga vill: de fyra elementen. Och solen. Månen. Stjernorna. Derefter blir den inre, andeliga världen helt och hållet uppenbar och synbar. Hvad som, emellertid, i denna värld är, genom Anden, vordet verkadt — det vare ondt, det vare godt — det skall sig skilja sär — hvartenda verk — på andligt vis. Och hamna, antingen i Ljusets, eller i det eviga, evinnerliga mörkret. Ty hvad, ur hvar och en af de två viljorna har alstrats fram, det tränger, åter, in uti sin likhet. Och DÅ skall mörkret varda kalladt »*helvete*», det är: »en evig glömska och förgätenhet af allt hvad godt är.» Och Ljusets kalladt varda skall »*Guds Rike*», det är: »ett oafslåttigt helgonens lof-prisande af Gud, i ty att de, från lögnens pina äro vordne frälste.»

Den ändtliga och sluteliga *Domen* är ett antändande af *Elden*, enligt Guds Den Högstes *Kärlek*, Guds, Den Högstes *Vrede*. Deri förgås och löses upp och svinnes bort allt väsendes materia. Och hvardera af de två eldarne skall draga, i sig — suga i sig —, SITT, det uttydt är: sin egen likhets väsen. Allt hvad, i Guds, Den Högstes *Kärlek*, boret är och födt, det drager Guds, Den Högstes *Kärleks-Eld* i *Sig*. Deri det, äfven,

brinna skall, som Kärlek brinna plär, och Kärlek har för sed. In i Detsamma Väsendet skall, sjelf, det gifva hän sig. Men hvad i Guds, Den Högstes Vrede, enligt mörkret — mörkret lik-mätigt och, mörkret, till behag — förts ut och bragts till stånd, det drager pinsamheten, i *sig*, in, och slukar upp det falska och bedrägeliga väsendet. Sen, blifver blott den plågsamme och pino-samme *viljen* qvar, i egen bild och form.»

46. »I hvad materia eller hvad gestalt skall tima våre kroppars åter-väckelse och ny-uppståndelse?» (Se, nedan, kommentar till fråga 46, å sida 57.)

»En kreatur-lig, grof, elementär, natur-lig kropp har blifvit sådd. Den är, i denna tid, de yttre elementen, lik och liknande. I denne samme grofve kropp är Den Subtila Kraften. På samma sätt som, uti jorden, finnes en subtil och en god kraft, som sig, med solen, enar och förlikar. Och Denna Kraft är, ock, i tidens början och begyn-nelse, vällid fram och sprungen fram utur Guds Egen Kraft. Hvarur, ock, kroppens goda kraft är vorden tagen. Och denna, den förgängeliga kroppens goda kraft skall i en skön och genom-skinlig, kristallinisk och materialisk egenskap, i andligt kött och blod, tillbaka-komma, och på-nytt-upp-väckas, och, för-evigt, lefva. Liksåsom, ock, den goda kraften utaf jorden kristallinisk varda skall, och Det Gudomeliga Ljuset, uti alle väsenden, skall stråla. Och likasom den grofva jorden skall förgås och icke komma åter, likså skall, också, menskans grofva kött förgås, och

ej, för evigt, lefva. Men, inför Domen måste komma ALLT. Och, uti Domen, genom elden, varda sär-skildt. Båd' jorden, och den menskelige kroppens aska. Ty, när, ännu en gång (Khággai 2: 6.), Gud skall den andeliga verlden sätta uti rörelse, så drager hvardera af de två andarne sitt andeliga väsen, åter, in i sig. Den gode anden och den goda själen drager in, i sig, sitt goda väsende. Den onde anden och den onda själen drager in, i sig, sitt onda väsende. Men, härmed, måste man, allenast, blott, förstå en väsen-t-lig, materialisk KRAFT, der väsendet är idel kraft: likt en materiell tinctúr, der grofheten i alle ting försvinner.» (Se, nedan, kommentar till fråga 46, å sida 57.)

47. »Då skole vi, alltså, ej uppstå med de syn-bare, förnimmelige kropparne? Då skole vi, alltså, ej evigt lefva uti DEM?»

»När, bort, försvinner och förgås den verld vi se, försvinner och förgås, med den, allt hvad som synbart, skenbart, oväsentligt hafver varit. Allt, hvad ur denna verld är sprunget fram, försvinner. Af verlden, blifver endast qvar den himmelska och kristallínska arten och gestalten. På samma sätt, förblifver, ock, af menskan, blott, den andeliga jorden. Ty menniskan skall bli den andeliga verlden, hvilken, nu, ännu, förborgad är, helt lik.»

48. »Männ', äfven, i det andeliga lifvet, varda skall en man? Männ', ock, en qvinna? Männ', äfven, varda skola barn? Männ' blods-förvandter? Skall EN sig, till en ANNAN, sälla eller ty?

Som HÄR det sker, och HÄR det hafver skett?»
 »Hvi är så köttsligt sinnad du, och sinnlig? **Der**
FINNS ej någon man, ej heller någon qvinna.
 I stället, äro allesammans, blott, allenast, likasom
 Guds englar. Manne-liga Jungfrur like. Ej
 dotter, eller son. Ej syster, eller broder. Men
 allesammans, allihop utaf ETT kön. I Christo,
 allesammans endast EN. Liksom ett träd i sine
 grenar. Och, LIKVÄL, skilde, sär-skiljbare
 varelser och väsenden. Der skall, för visso,
 finnas till en andlig kännedom och kunskap om
 hvad hvar och en har varit och hvad hvar och
 en har gjort. Men ingen mot-tag-bar-het af ett
 dylikt väsende är, mera, der, till finnandes.»

49. »Och skola allihop, på samma sätt, i lika mån,
 åtnjuta Den Evinnerliga Glädjen och Glorifi-
 eringen?»

»Den Helga Skriften talar och förkunnar: Så'nt
folket är, Så'n *Gud* har detta folk.» Item: »Cum
 puro, Purum Te praestas. Et, cum perverso,
 Perversum Te reddes.» »Cum mundo, Mundus
 eris. Et, cum perverso, ut cum perverso certas.»
 Och sanctus Paulus skrifver: »De skola — en
 den andre — öfverträffa, öfverglänsa, i upp-
 ståndelsen, likt solen, stjernorna och månen.» Så
 veten, nu, att de, ju, alle, skola åtnjuta Guds
 Verkan. Men deras kraft och deras upplysning
 och deras glorification skall vara af helt olik
 grad. Allt efter måttet, hvarmed hvar och en,
 i denna tid, skall, i sitt ångest-fulla verkande,
 ha varit påklädder och utrustad med kraft. För-
 thy det ångest-fulla verkandet af denna tidens

barn är Ett, Den Gúdom-liga Kraftens Öppnande och Födande och Alstrande, Hvar-génom Guds, Den Allrahögstes Kraft blir satt i rörelse och gång, och varder verksam. *DE*, alltså, hvilke, nu, i denna tid, med *Christo*, ej i *köttets* lust, ha verkat, *DE* skola, I och PÅ sig, hafva stor en kraft, och skön en glorification och härlighet. De andre, deremot, som endast väntat på, och, sig, förväntat en, dem, till-räknad upp-rättelse och tillfredsställelse, och, under tiden, tjenat guden af sin buk, och sig, dock, ändteligen, omvändt hafva, och kommit hafva till Guds Hulda Nåd, *DE* skola icke ha *så* stor en kraft och upplysning. *THY*, skall, hvad dem beträffar, ega rum en olikhet, en skillnad, liksom förhåller sig med solen, månen, stjernorna och ängens blommor, i deras skönhet, deras kraft, och deras dygd.»

50. »HUR eller GENOM HVEM skall verlden varda dömd.»

»Den dömas skall på så sätt, att Gud sätter Sig i Rörelse (*Khággai*, profeten 2: 6.). Den dömas skall igenom Christi Ande och Person. Han skall, genom Guds Ord, Som blef till meniska, från Sig, afskilja allt, som icke, *Christo*, hör till. Han skall Sitt Rike, på det rum, der denna verlden ståndar, fuller uppenbara. Ty skiljemessans rörelse sker öfverallt, och sker på samma gång.»

51. »Hvart skola djeflarne då kastas hän och de fördömda, när detta, hela världens rum är vordet Christi Rike, och skall, med *Christo*, ha förhär- ligats? Männ' UTANFÖRE denna världens rum

de skola drifvas? Om ej, månn' Christus UTAN-FÖRE denna verldens rum skall ha Sitt Herreskap, och DER Det daga upp?»

»I denna verldens rum förblifver helvetet på alle håll och kanter, men doldt för Himmelen, liksom natten är, i dagen, inne-svept och dold. I mörkret skall, evinnerligen, Ljuset skina. Och mörkret skall ej kunna gripa detta Ljus (»The Light shineth in darkness. And the darkness comprehendeth It not.») Alltså är Ljuset Jesus' Christi Rike. Och mörkret är det helvete, som Sātan och de Gud-löse bebo. THY, varda de, af Christi Rike, hållne nere, och satte till en fotapall, att trampas, och gjorde till en spott och till ett spe.»

52. »Hur skola alle folken ställas fram för Domen?»

»Guds Eviga, Evinnerliga Ord, Hvarur allt andligt, kreaturligt lif är sprunget fram, Guds ORD Sig sätter, genast, straxt på stund, i rörelse (Khággai, profeten 2: 6.). I *Kärlek*. Och i *Vrede*. Uti allt sådant lif, som är ur Evigheten. Och drager människorna inför Christi Dom. Förmedelst slik en, Ordets rörelse blir lifvet af en-hvar, i alle lifvets verk och gerningar, tedt fram och dagadt upp. Och hvar och en skall se sin dom i *sig*. Och hvar och en sitt doms-utlåtande, i *sig*, erfara. Ty domen skall, så snart som kroppen dör, strax, genast, blifva uppenbar i själen. Den sluteliga Domen är en *åter-komst*, allenast, af den andeliga *kroppen*, och är en, verldens skilsmessa, ett, *verldens fallande ifrån*. Så skall,

på kroppen, *ock*, från godt, det onda skiljas, och allt gå in uti sin evig-liga in-gång och behållare, och Guds Fördolda Makt, i hvarje väsende och lif, bli dagad upp.»

53. »Hur faller denna Dom?»

»Se an på Christi Ord. Han tala skall till dem uppå Hans *Högra*: »I kommen hit — Välsignade Min Faders! — och ärfven Riket, Som, Er, reddes till, när verldens grund blef lagd. Ty Jag har hungrig varit, och I hafven Mig bespisat. Och Jag har törstig varit, och Min törst I hafven släckt. Och gäst Jag varit, och I hafven herbergerat Mig. Och naken varit, och I klädt Mig på. Och sjuk och fången varit, och I Mig besökt och helsat på.»

Och svara skola Honom desse, sägandes: »När ha vi sett Dig hungrig, törstig, gäst och främ-ling, sjuk och fången, och Dig passat upp?»

Och Konungen skall svara dem och säga: »Hvad gjort I hafven, för en enda en af desse Mine ringaste och minste stackars bröder, det hafven, **MIG**, I gjort.»

Och till de Gud-löse, till *venster*, skall Han säga: »Gån bort från Mig — förbannade! — in i den der evinnerliga eld, som tillredd är för djefvul'n och hans englar. Jag hungrig, törstig, främ-ling, naken, krank, och fången varit, och Mig I icke hafven vaktat upp och tjent.»

Och *de*, de skola, Honom, svara, med de orden: »När hafve vi Dig slikan sett, och Dig ej tjent?» Då skall Han svara dem och säga: »Sannerligen! Jag säger, Er, att hvad I icke hafven gjort för

en af disse ringaste och minste, det hafven I ej heller gjort för Mig.» Och in, i evigt qual, de skole gå. Men, in i Evigt Lif, de rättvise och milde.»

54. »Hvi säger Christus: »Hvad I, dessom ringastom och minstom, hafven gjort, det hafven, **MIG**, I gjort, och hvad I, dessom minstom, **icke** hafven gjort, det hafven I ej heller gjort för **MIG**?»»

»Till Väsendet, bor Christus uti *deras* Guds-förtröstan, som sig, åt Honom, fuller gifvit hän. Dem, gifver Han Sitt Kött till Spis, Sitt Blod till Dryck, och innehafver och besitter, alltså, *deras* Guds-förtröstans Grund, hvad *deras* inre menniska beträffar. THY, är en christen, i Hans Vin-Träd, en Hans Vin-Träds *ranka*. Och KALLAS »christen», att, i honom, Christus, andeligen, månde bo. Hvad man, nu, gör för slik en »christen», i hans kroppsliga och hans lekamenliga nöd, det gör man *Christo*, Som, i honom, dväljs. Ty slik en »christen»: han är ej sin egen. Han är, i Christo, svunnen hän, åt Christo, gifven hän, med Christo smulten hop. Han är att anse såsom Christi egendom. THY timar hvad, för *honom*, tima tycks, i sjelfva verket, *honom*, ej, men, *Christo*. Den, nu, sin hand, från slik en nöd-ställd »christen»-menska, drager bort, och henne, uti hennes bittra nöd, ej ides bistå, icke gitter hjälpa, han stöter Christum, evigt, från sig bort (flykting-frågan och Lunds studenter 1939).¹ Han visar, genom sitt förakt för Christi ledamöter

¹ Parenthesen öfversättarens tillägg.

(»asociale element», flykting-frågan och Lunds studenter 1939. Öfversättarens tillägg.), Christo, sitt förakt. Om, dig, en stackars menska ber om hjälp — en stackars menniska, som, Christo, hör till — och du förvägrar, henne, den, i hennes trångmål, så har du, *Christo*, denna hjälp förvägrat. Och hvad man, slik en »christen»-menska, gör *för när*, det gör man, ock, till skada och förfång, för *Christo*. Eho, å andra sidan, henne tager upp, bespisar, ger att dricka, och bekläder, eho, i nöden, henne, ständar bi och springer bi, han gör det, *Christo*, och han görer det till fromma, ock, för Christi *ALLE* Kropps-lemmar och ledamöter. Ja, han görer det till fromma för sig *sjelf*, om *sjelf*, han »christen» är. Förthy, i Christo, äro vi blott EN. Likt trädets uti alle trädets grenar.»

55. »Hur vilja, då, på *Sådan* Doms-Dag, DE bestå, som de eländige och arme alltså grufveliga, qvälja?! Och deras Svett och Blod, dem, pressa ut och suga ut?! Dem tränga, och, med våld, intill sig draga?! Och för en fota-trasa hålla?!¹ Och som ett afskrap akta och värdera?!¹ Allt till den ändan, att de, egenmäktigt, månne deras svett och blod, i vällust, fräta upp, och, yppigt, yfverboret, och med höge later, tära?»
 »Allt detta göra de mot Christum Sjelf. THY, väntar dem Hans Stränga Doms-Dekret och Doms-Utlåtande. Ty sina händer lägga de på Christum Sjelf. De lägga våldsam hand uppå Guds Smorde. Förfölja Honom i Hans lemmar

¹ flykting-frågan och Lunds studenter 1939.

och Hans ledamöter. Och hjälpa djefvulen, derjemte, ock, att vidga ut sitt land. Och hjälpa djefvulen att göra störr' sitt rike. Och draga de eländige och fattige, med dylikt trångmål, ifrån Christo, bort. Så att **de, ock**, slå in på orättfärdighetens och lättfärdighetens väg, för att, på så sätt, fylla upp den svånga buken. Javäl! Javäl! De göra annat ingenting än djefvul'n sjelf. Som utan uppehåll och oaflåteliga, Christi Kärleks-Rike griper an och mot-står. Och desse, allesammans, om de ej, af hela hjertat, vända om, och vända sig till Christus, för att Honom tjena, de måste in i helvets-elden¹ gå. Der slikt personlighets-förgudande, och sjelfhets-dyrkande och jaghets-gödande sitt hemvist har, och hörer, sannerligen, hemma.»

56. »Hur skola då, om så är, DE bestå, som, här, i denna tid, så grymt och grufveligt, om Christi Rike tvistat ha och krigat, och, för Hans Rikes skull, hvarandra, grymmeligt, förföljt och skändat, smädat och förtalat?»

»De hafve, alle, Christum aldrig *känt*. De stå, också, blott, endast, i figuren. De figurera blott. De spela blott en roll. Liksåsom Himmelen och helvetet, om segern, med hvarandra, taga nappatag och strida. ALLT högmodets och högfärdens uppstigande, hvarvid man strider blott om meningar och åsigter, är, af personligheten, sjelfheten och jagheten, en bild. Eho Den *Sanna*

¹ »Djevuls- och helvetes-predikan anses icke längre fullt anständig». (Emanuel Linderholm: »*Det andliga nutidsläget och kyrkan*». Sid. 91.)

Guds-Tilliten och Den *Sanna* Ödmjukheten ej besitter, eho i Christi *Ande* icke står, han är allenast väpnad med Guds Grymma Vrede. Han tjenar blott som vapen och som seger-redskap för den djuriska personligheten och den djefvul-ska förmåtenheten. Det uttydt är: han tjenar endast mörkrets rike och Guds Grymma Vrede. Förthy all sjelfhet, jaghet och personlighet skall, uppå Dome-Dag, åt mörkret, öfverlåtas och antvardas öfver. Desslikes, äfven, deras gagne-löse gräl, hvarmed de ingen kärlek söka. Blott, utslutande, sin egen jaghets och personlighets förhäriligande. För att, i föredrag och ord-utbyten, låta sig beskådas. För att, dymedelst, egga kungar upp, och gifva kungar orsak, att, för dylikt vrövels skull, bege sig ut i krig.¹ Och, med sitt snick och snack och med sin falska imagination, förhärja land och folk! Föröda land och folk! Förpesta land och folk! Och hvina, som en öken-vind, med sand och damm! Och väcka upp tumult! Och slå på larmets puka! Till DOMEN höre desse »christne» bödlar — allesamman! Att skildt må bli det falska från Det Rätta! Att renad varde Sanningen från lögnen! **Der**, vid Guds Domstol, skola alla tankevillor höra upp. **Der**, skola alle djefvul'ns helvets-bilder, alle djefvul'ns spök-gestalter plånas ut! **Der** skola Guds små barn, i Christi Kärlek, vandra. **Der** vandra skall, i Kärlek, Christus, uti dem.

¹ »Gustaf II Adolph, der Verwüster Deutschlands.»

Eho, i stridens tid och ångest-qvalets, ej eifersüchtig är i *Christi And'*, ej älskar att blott *Kärleken* befordra, men söker eget gagn i kif och strid, han är af djefvulen, och hör till mörkret. Och skall, från Jesu Christo, varda skild. Förthy, i Himlen, tjenar allt, i underdånighet och ödmjukhet, blott Skaparen, Den Store Herre Gud.»

57. »Hvi låter Gud, då, ske, i denna tid, att sådant kif och krig beständigt råder?»

»I strid står lifvet. Lif består af strid. På det att lifvet varde uppenbart, förnimbart. På det att Visheten, från striden, varde skild. Och, genom sämja, fred och endrägt, varde erkänd. Och tjene till sjelf-öfvervinnelsens evinnerliga fröjd. Ty bland de helige i Christo Jesu skall stor en lof-sång, *derur*, stiga upp, att Christus, i dem, mörkret har besegrat. Och öfvervunnit karaktärens egen-het. Och själen, från den bittra strid, förlossat. THY, varda de sig evigt fröjdande, när det, dem, kungjordt hafva blifvit skall, hur det, dem Gud-lösom, skall vedergullet varda. THY, låter Gud, nu, allt i frie viljen stå, på det att det evinnerliga Herradömet varde känt och uppenbaradt. I Kärlek och i Vrede. I Mörker och i Ljus. Och på det att hvartenda lif sin egen dom, uti sitt eget sjelf, må väcka upp och kalla fram och förorsaka. Ty hvad, dem helgom, nu, i deras bittra qval, en strid, en pina är, det skall, för dem, förvandladt varda till och vändt till STOR en GLÄDJE. Och hvad, dem Gud-lösom, i denna verld, en lust och glädje

är, det skall, dem, vridas om, och vändas bak och fram, och vräkas upp och ned, och, dem, förvandladt varda till en evig skam och pina. THY, måste, för dem heligom, ur döden och personlighets-tillintetgörelsen, fram-spira deras glädje och triumph, på samma sätt som ljuset af ett vax-ljus, genom döden och förtärandet, i eld, af detta vax-ljus, blifver *till*, och har sin *rot*. På det att lifvet, således, må blifva karaktärens och naturens och personlighetens afskyvärdhet QVITT! Och ta En ANNAN verld i sin besittning. Och LIKASÅSOM ljuset har helt annan egenskap än elden, i det att SIG det GIFVER. Då elden, deremot, SIG TAGER och SIG FRÅTER, PÅ SAMMA VIS och LIKASÅ är det, ock, genom döden och personlighets-förintelsen, som saktmodets och ödmjukhetens helga lefnad blomstrar upp, hvarvid den egne viljen dör, och blott Guds Kärleks-Vilje, Ensam, och Allena, verkar, styrer, och regerar allt i allo.

Kommentar till fråga 46 å sida 46.

- i. »And it came to pass because the midwives feared God, that He made them *Houses*.» (Exodus 1: 21.)
- ii. »It is sown a natural body. It is raised a *Spiritual Body*.» (1 Cor. 15: 44.)
- iii. »We have a *Building of God*.» (2 Cor. 5: 1.)

- iv. »Denna *Kropp* (Den Sköna, Genom-skinliga och Kristalliniska Uppståndelse- och Himmels-Kroppen) är någonting helt annat än en menskas jordiska. Det Samma *Kropp* är, men, likväl, en annan. Enär förklarad, ny-skapad af Himlen »genom-glödgd». En *Kropp*, som blott vid helt utomordentelige tilfällen kan ses.»
- v. Qvad Bāyezīd: »De tro, att *jag* är såsom en af *dem*. Om de mig finge se i mitt förklarings-tillstånd, de skulle, alle, falla ned och dö.»
- vi. Markus 9: 1—7.; Lukas 9: 27—35.; Matth. 17: 28.; 18: 1—13.
- vii.»OCH DET BEGAF SIG, ALLDENSTUND DE JORDEGUMMOR FRUKTADE FÖR GUD, ATT HAN, DEM,* GJORDE HUS». (2 Mose Bok: 1: 21.)

* »DEM», på Hebr.: »LAHĀM» (Maskulin-formen). DEM = DE, HVILKE FRUKTA GUD, OCH DARRA FÖR HANS ORD. EJ DE, SOM SÄGA OM GUDS ORD: »föga djupsinnigt menadt, men kanske innehållande en omedveten sanning» (»Sv. D.» 3dje juni 1939). FÖR SLIKOM, GÖRER GUD, DEN HÖGSTE INGE »HUS». FÖR SLIKOM, GÖRER GUD, DEN HÖGSTE INGE GENOMSKINLIGE OCH KRISTALLINISKE FÖRKLARINGS- OCH UPPSTÅNDELSE- OCH HIMMELS-KROPPAR. Förthy de ha förfalskat och bespottat Lefvandes Guds Ord.

III.

EPILOG

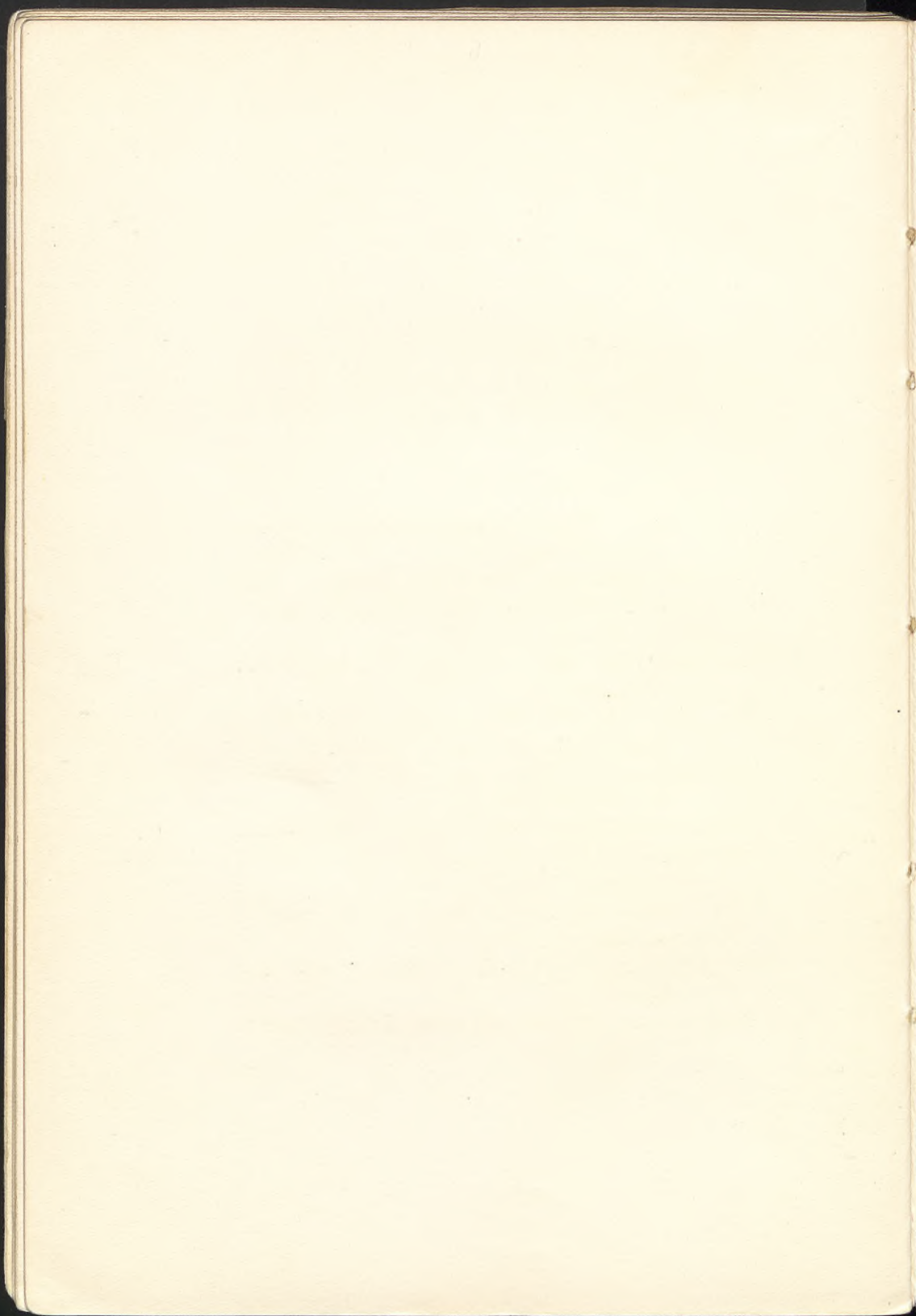

O m S a n s,

Excerpt

ur

» *Mesnavi* », och ur » *Hadiqat* ».

Ur »Mesnavi».

1. Hvar finns Den Amma, för det lilla barn,
Som kan, med Kärlek, göra barnets mun, af
Mjölken, söt som socker?
2. Som, binder Han, för barnet, än, till bröstet,
vägen,
Dock öppnar Vägen till mång! hundra Glädjens
Rosen-Gårdar.
3. När mannen var ett embryo, var blod hans mat;
På thesso vis, drar Guds-förtröstaren, ur smuts,
sin Renhet.
4. När vander af, från blod, han blir, blir mjölk
hans mat;
När vander af, från mjölk, han blir, blir han en
matens och en födans GRIPARE.
5. När vander af han blir från GRIPEN föda, blir
han en Luqmān;
Han blir en sökare af Jagt-Bytet i Det Fördolda.
6. Om någon talade till embryot i moder-lifvet,
sägande:
»Här finns, härutanför, en verld, väl ställd i
ordning.
7. En ljuflig jord, båd' bred och lång, hvarest der
finnas
Mång' hundra fröjder och mång' hundra rätter,

8. Och berg, och haf och vide fält och slätter,
Och frukt-trädgårdar, rosengårdar, och besådde
åkrar.
9. En himmel mycket hög, och full af ljus,
Och sol-, och mån-sken, och mång' hundra
stjerner.
10. Af sunnan- nordan- och af vestan-vinden,
Ha trädgårdarne fått en prägel utaf bröllops-ståt
och fest.
11. Dess under kunna icke ens beskrivas!
Och du! Hvi stannar du, i frestelser och pröfning,
här i detta mörker,
12. Och dricker blod i denna trånga galg-plats,
Midt under fånga-skap och styggelse och qual?»
13. —Förvisso skulle embryo't, i kraft af sin be-
lägenhet, sig ställa tviflande;
Sig vända bort från detta glada budskap, och
det ej anamma,
14. Och brista ut: »Men detta är omöjligt! Detta
är en snara och en lögn!»
Ty — se! — ett blindt förnuft har ingen phantasi.
15. Enär dess insigt aldrig sett och drömt om något
slikt,
Behagar den, i otro, härtill icke lyssna.
16. På samma sätt med denna verdens folk:
Så snart Abdälerna dem tälja om Den Andra
Verlden,
17. Och säga: »Denna verlden är en grop. En mycket
mörk och trång och smutsig grop!
Men utanför! DER finns en Verld, en Härlig
Verld, förutan lukt och färg!»,
18. Så går, in i en enda menskas öra, ej ett ord,

Ty starkt är täckelset, och tjockt är täckelset,
och tätt, af menskans lusta.

19. Och lustan stoppar örat till, så att det ej kan höra;
Och lystnad binder ögat för, så att det ej kan se.
20. Precis på samma vis, som fallet är med embryo't
i moder-lifvet:

Dess blods-begär — i ty att blod dess föda är i
bukens låga hemvist —

21. Förhindrar och förvägrar det att Budskapet om
Härligheten snappa upp.

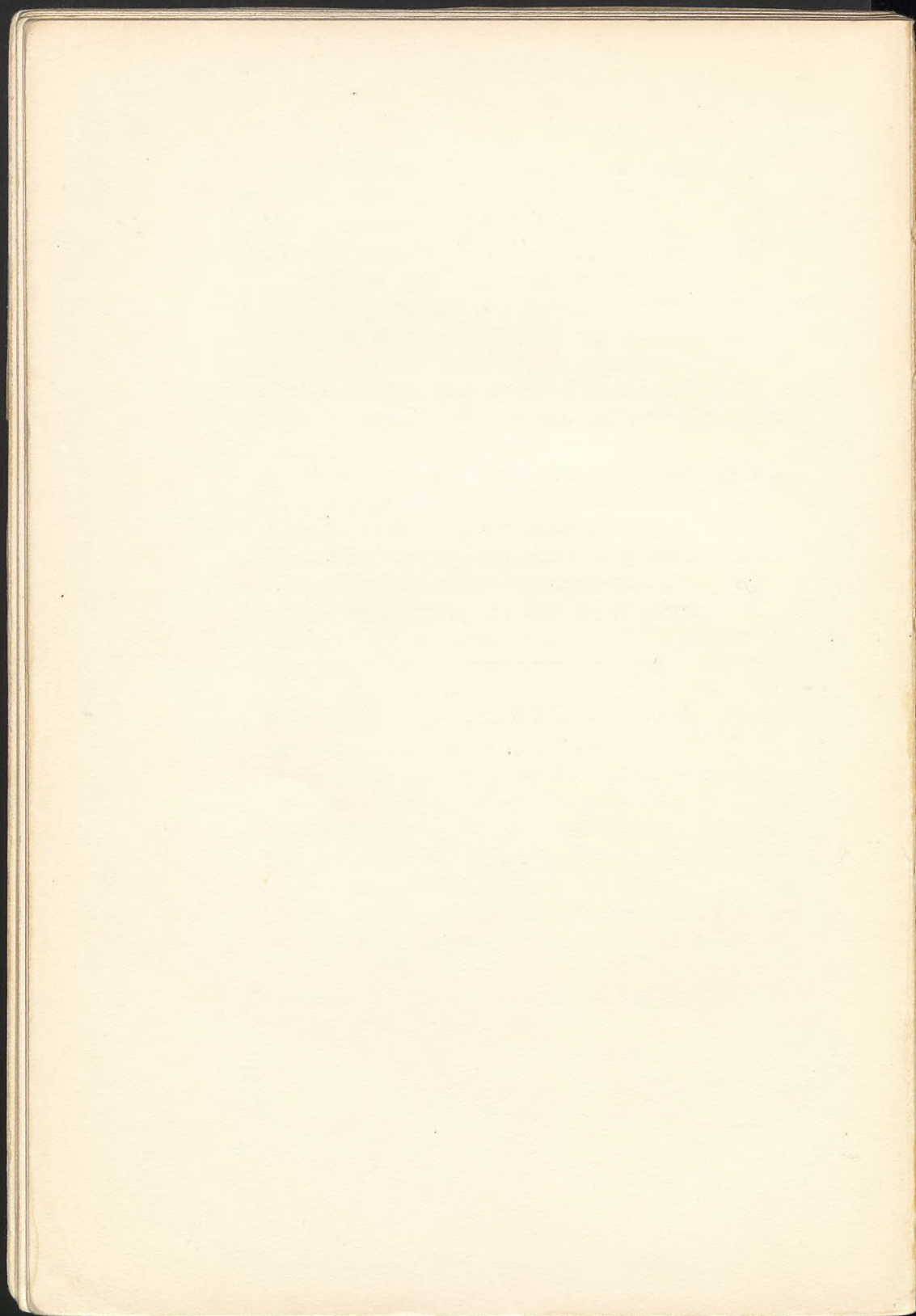
Det känner ingen näring TILL, och ingen njut-
ning TILL, förutom -- *blod*.

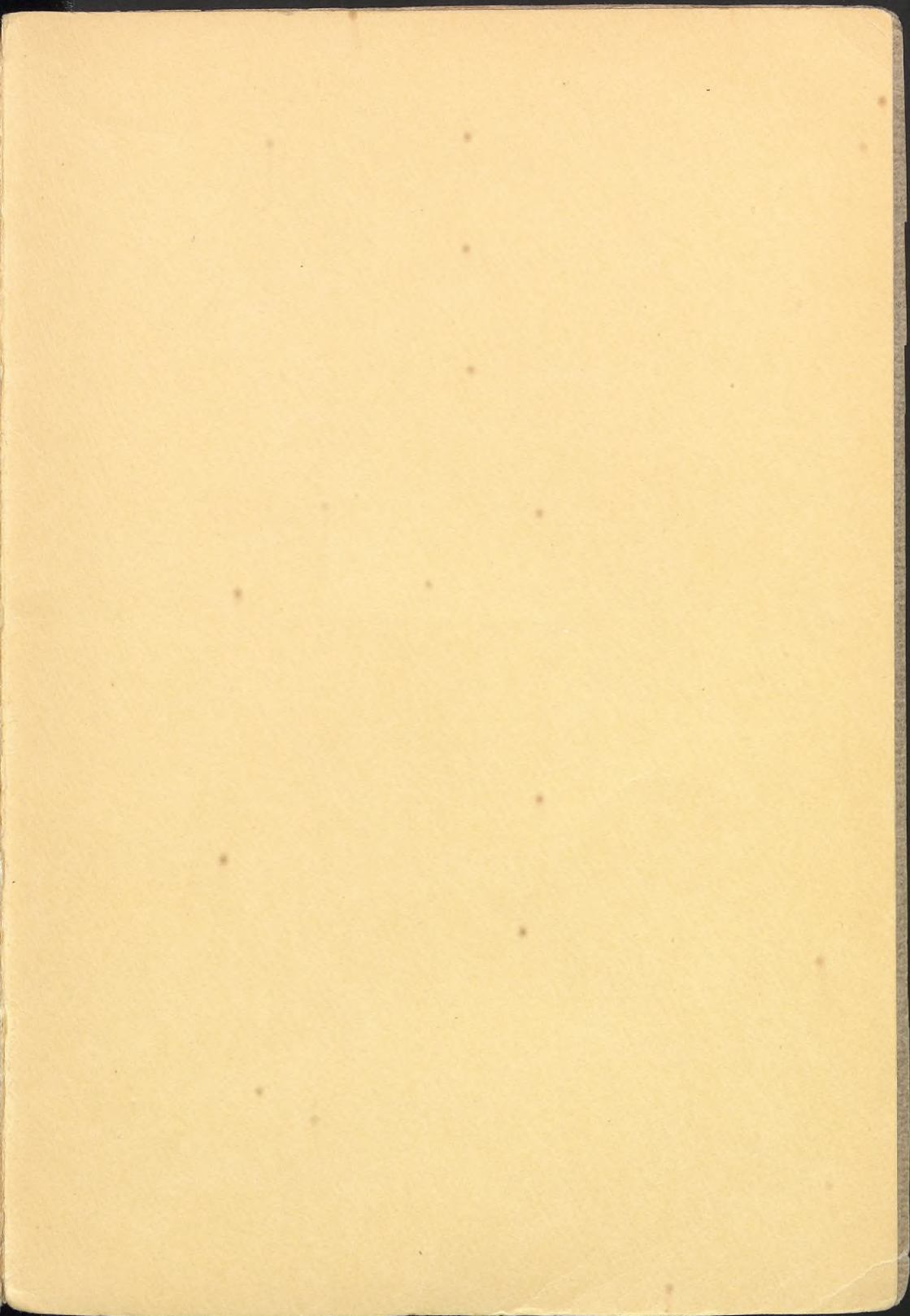
Ur »*Hadîqat*».

1. Har du ej märkt, att, innan du syntes till,
Och Gud dig bragt i vara uti moder-lifvet,
2. Gaf Han, dig, under nio månader, af blod, din
föda,
— Han, Skaparen, Den Vise, och Den Ojem-
förlige!
3. I moder-lifvet, tog din moder dig, sig, an;
Hon bragte fram dig, efter nio månader.
4. DEN dörr'n till föda stängde Han, för dig, i
hast;
Han gaf, uti din hand, två BÄTTRE dörrar.
5. Ty, sedan, gaf Han, dig, bekantskap med din
moders bröst;
Höll, rinnande, inför dig, dag och natt, två källor.
6. Han sade: »Drick af båda desse bröst!
Drick, gerna, deraf, ty det är, dig, ej förbjudet!»
7. När, efter två år, Han dig af-vand gjort,
Blef hela läget, dig, helt annorlunda.
8. Han gaf din föda, dig, förmedelst tvenne händer,
tvenne fötter;
»Grip», qvad Han, »med de förra! Gack», qvad
Han, »med de senare! Gack, hvart du
vill!»
9. Om han slöt till två dörrar, för dig, är det rätt-
vist;

- I vederlag för två, har, nu, du undfått fyra.
10. Grip TAG, med TVÅ af dem! Med TVÅ, gå
fram! Gå FRAM, till *seger!*
Gå, seger-rikt, framåt! Och sök ditt lefve-bröd
hvarhelst du vill, i hela verden!
 11. När döden, plötsligen, dig, träder under ögonen,
Och verldens alle verk sig visa vara endast tomt
ett sken,
 12. DÅ svigta de två händerna och fötterna, i verket;
DÅ gifver Han, dig — o du hjälp-löse! — för
desse fyra, åtta.
 13. I grafvens plats, de fyra fjettras fast;
Till ÅTTA LUSTGÅRDAR blir, dig, din Här-
lighet förvandlad.
 14. På det att, glad i håg, och genom hvilken dörr,
du önskar,
Du månde få gå *In*, och glömma jorden *bort*.

FINIS.

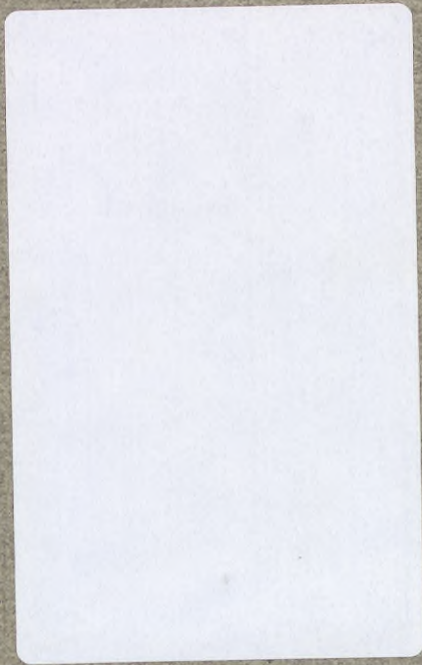

0520-60689

L U N D
HÅKAN OHLSSONS BOKTRYCKERI
1 9 3 9

Pris 2 kr.

24
1,50 2

00

20
24

24

12

28
24

88

